ΑΠΟΦΑΣΗ ΤΟΥ ΔΙΚΑΣΤΗΡΙΟΥ (τρίτο τμήμα)

της 18ης Ιουλίου 2013*

«Αίτηση αναιρέσεως — Τηλεοπτικές εκπομπές — Οδηγία 89/552/ΕΟΚ — Άρθρο 3α — Μέτρα που έλαβε το Ηνωμένο Βασίλειο όσον αφορά τις εκδηλώσεις μείζονος σημασίας για την κοινωνία αυτού του κράτους μέλους — Ευρωπαϊκό Πρωτάθλημα Ποδοσφαίρου — Απόφαση κρίνουσα τα μέτρα συμβατά με το δίκαιο της Ένωσης — Αιτιολογία — Άρθρα 49 ΕΚ και 86 ΕΚ — Δικαίωμα ιδιοκτησίας»

Στην υπόθεση C-201/11 P,

με αντικείμενο αίτηση αναιρέσεως δυνάμει του άρθρου 56 του Οργανισμού του Δικαστηρίου της Ευρωπαϊκής Ένωσης, που ασκήθηκε στις 27 Απριλίου 2011,

Union des associations européennes de football (UEFA), εκπροσωπούμενη από τους D. Anderson, QC, και D. Piccinin, barrister, κατ' εντολήν των B. Keane και T. McQuail, solicitors,

αναιρεσείουσα,

όπου οι έτεροι διάδικοι είναι:

η **Ευρωπαϊκή Επιτροπή**, εκπροσωπούμενη από τις E. Montaguti και N. Yerrell καθώς και από τον A. Dawes, επικουρούμενους από τη M. Gray, barrister, με τόπο επιδόσεων στο Λουξεμβούργο,

καθής πρωτοδίκως,

το **Βασίλειο του Βελγίου**,

το **Ηνωμένο Βασίλειο της Μεγάλης Βρετανίας και της Βόρειας Ιρλανδίας**, εκπροσωπούμενο από τον L. Seeboruth και την J. Beeko, επικουρούμενους από τον T. de la Mare, barrister,

παρεμβαίνοντα πρωτοδίκως,

ΤΟ ΔΙΚΑΣΤΗΡΙΟ (τρίτο τμήμα),

συγκείμενο από τη R. Silva de Lapuerta, προεδρεύουσα του τρίτου τμήματος, και τους K. Lenaerts, E. Juhász, J. Malenovský (εισηγητή) και D. Šváby, δικαστές,

γενικός εισαγγελέας: N. Jääskinen

γραμματέας: M. Ferreira, κύρια υπάλληλος διοικήσεως,

έχοντας υπόψη την έγγραφη διαδικασία και κατόπιν της επ' ακροατηρίου συζητήσεως της 13ης Σεπτεμβρίου 2012,

* Γλώσσα διαδικασίας: η αγγλική.

αφού άκουσε τον γενικό εισαγγελέα που ανέπτυξε τις προτάσεις του κατά την επ' ακροατηρίου συζήτηση της 12ης Δεκεμβρίου 2012,

εκδίδει την ακόλουθη

Απόφαση

1 Με την αίτησή της αναιρέσεως, η Union des associations européennes de football (UEFA) ζητεί την αναίρεση της αποφάσεως του Γενικού Δικαστηρίου της Ευρωπαϊκής Ένωσης της 17ης Φεβρουαρίου 2011, Τ-55/08, UEFA κατά Επιτροπής (Συλλογή 2011, σ. II-271, στο εξής: αναιρεσιβαλλόμενη απόφαση), με την οποία αυτό απέρριψε το αίτημά της περί μερικής ακυρώσεως της αποφάσεως 2007/730/ΕΚ της Επιτροπής, της 16ης Οκτωβρίου 2007, για τη συμβατότητα με το κοινοτικό δίκαιο των μέτρων που έλαβε το Ηνωμένο Βασίλειο σύμφωνα με το άρθρο 3α, παράγραφος 1, της οδηγίας 89/552/ΕΟΚ του Συμβουλίου για τον συντονισμό ορισμένων νομοθετικών, κανονιστικών και διοικητικών διατάξεων των κρατών μελών σχετικά με την άσκηση τηλεοπτικών δραστηριοτήτων (ΕΕ L 295, σ. 12, στο εξής: επίδικη απόφαση).

Το νομικό πλαίσιο

2 Η οδηγία 89/552/ΕΟΚ του Συμβουλίου, της 3ης Οκτωβρίου 1989, για τον συντονισμό ορισμένων νομοθετικών, κανονιστικών και διοικητικών διατάξεων των κρατών μελών σχετικά με την άσκηση τηλεοπτικών δραστηριοτήτων (ΕΕ L 298, σ. 23), όπως τροποποιήθηκε με την οδηγία 97/36/ΕΚ του Ευρωπαϊκού Κοινοβουλίου και του Συμβουλίου, της 30ής Ιουνίου 1997 (ΕΕ L 202, σ. 60, στο εξής: οδηγία 89/552), περιελάμβανε το άρθρο 3α, το οποίο εισήχθη με την τελευταία αυτή οδηγία και το οποίο προέβλεπε τα εξής:

«1. Κάθε κράτος μέλος μπορεί να λαμβάνει μέτρα σύμφωνα με το κοινοτικό δίκαιο για να εξασφαλίζει ότι οι ραδιοτηλεοπτικοί οργανισμοί που υπάγονται στη δικαιοδοσία του δεν μεταδίδουν αποκλειστικά εκδηλώσεις οι οποίες θεωρούνται από το εν λόγω κράτος μέλος ως μείζονος σημασίας για την κοινωνία, κατά τρόπον ώστε μια σημαντική μερίδα του κοινού στο εν λόγω κράτος μέλος να εμποδίζεται να παρακολουθήσει τις εκδηλώσεις αυτές μέσω ζωντανής ή αναμεταδιδόμενης κάλυψης σε δωρεάν τηλεοπτικό πρόγραμμα. Σε περίπτωση που πράξει κάτι τέτοιο, το οικείο κράτος μέλος καταρτίζει κατάλογο των εθνικών ή μη εθνικών εκδηλώσεων τις οποίες θεωρεί ως μείζονος σημασίας για την κοινωνία. Πράττει τούτο με σαφή και διαφανή τρόπο, εγκαίρως. Επίσης, το οικείο κράτος μέλος καθορίζει εάν οι εκδηλώσεις αυτές θα πρέπει να είναι διαθέσιμες για ολική ή μερική ζωντανή κάλυψη ή, όπου είναι αναγκαίο ή σκόπιμο για αντικειμενικούς λόγους δημοσίου συμφέροντος, ολική ή μερική αναμεταδιδόμενη κάλυψη.

2. Τα κράτη μέλη κοινοποιούν αμέσως στην Επιτροπή τα τυχόν μέτρα που έχουν λάβει ή που πρόκειται να λάβουν δυνάμει της παραγράφου 1. Εντός τριών μηνών από την κοινοποίηση, η Επιτροπή επαληθεύει ότι τα μέτρα είναι συμβατά με την κοινοτική νομοθεσία και τα γνωστοποιεί στα άλλα κράτη μέλη. Ζητεί τη γνώμη της επιτροπής που έχει συσταθεί σύμφωνα με το άρθρο 23α. Δημοσιεύει αμέσως τα ληφθέντα μέτρα στην *Επίσημη Εφημερίδα των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων* και άπαξ τουλάχιστον του έτους ενοποιημένο κατάλογο των μέτρων που έχουν ληφθεί από τα κράτη μέλη.

3. Τα κράτη μέλη εξασφαλίζουν με κατάλληλα μέσα, στο πλαίσιο της νομοθεσίας τους, ότι οι ραδιοτηλεοπτικοί οργανισμοί που υπάγονται στη δικαιοδοσία τους δεν ασκούν αποκλειστικά δικαιώματα τα οποία έχουν αποκτήσει μετά την ημερομηνία δημοσίευσης της παρούσας οδηγίας κατά τρόπον ώστε μια σημαντική μερίδα του κοινού σε άλλο κράτος μέλος να εμποδίζεται να παρακολουθήσει εκδηλώσεις οι οποίες έχουν καθοριστεί από το άλλο κράτος μέλος, σύμφωνα με τις προηγούμενες παραγράφους, μέσω ολικής ή μερικής ζωντανής κάλυψης ή, όπου είναι αναγκαίο ή

σκόπιμο για αντικειμενικούς λόγους δημοσίου συμφέροντος, ολικής ή μερικής αναμεταδιδόμενης κάλυψης σε δωρεάν τηλεοπτικό πρόγραμμα όπως ορίζεται από το εν λόγω άλλο κράτος μέλος σύμφωνα με την παράγραφο 1.»

3 Οι αιτιολογικές σκέψεις 18 έως 22 της οδηγίας 97/36 είχαν ως εξής:

«(18) [εκτιμώντας] ότι είναι σημαντικό τα κράτη μέλη να είναι σε θέση να προστατεύουν το δικαίωμα στην ενημέρωση και να εξασφαλίζουν την ευρεία πρόσβαση του κοινού στην τηλεοπτική κάλυψη εθνικών ή μη εθνικών εκδηλώσεων μείζονος σημασίας για την κοινωνία, όπως οι Ολυμπιακοί Αγώνες, το Παγκόσμιο Κύπελλο Ποδοσφαίρου και το Ευρωπαϊκό Πρωτάθλημα Ποδοσφαίρου [στο εξής: Ευρωπαϊκό Πρωτάθλημα Ποδοσφαίρου]· ότι, προς τον σκοπό αυτό, τα κράτη μέλη διατηρούν το δικαίωμα να λαμβάνουν μέτρα σύμφωνα με το κοινοτικό δίκαιο με στόχο τη ρύθμιση της άσκησης εκ μέρους ραδιοτηλεοπτικών οργανισμών, οι οποίοι υπάγονται στη δικαιοδοσία τους, αποκλειστικών ραδιοτηλεοπτικών δικαιωμάτων όσον αφορά τις ανωτέρω εκδηλώσεις·

(19) ότι είναι ανάγκη να θεσπιστούν ρυθμίσεις σε κοινοτικό πλαίσιο ώστε να αποφευχθούν η ενδεχόμενη νομική αβεβαιότητα και οι στρεβλώσεις της αγοράς και να συγκερασθεί η ελεύθερη κυκλοφορία των τηλεοπτικών υπηρεσιών με την ανάγκη πρόληψης της ενδεχόμενης καταστρατήγησης των εθνικών μέτρων που προστατεύουν ένα έννομο γενικό συμφέρον·

(20) ότι, ιδίως, με την παρούσα οδηγία είναι σκόπιμο να θεσπιστούν διατάξεις για την άσκηση, εκ μέρους των ραδιοτηλεοπτικών οργανισμών, των αποκλειστικών δικαιωμάτων που έχουν ενδεχομένως αποκτήσει για τη μετάδοση εκδηλώσεων που θεωρούνται ότι ενέχουν μείζονα σημασία για την κοινωνία σε ένα κράτος μέλος διαφορετικό από εκείνο που έχει δικαιοδοσία επί των ραδιοτηλεοπτικών οργανισμών [...]·

(21) ότι οι εκδηλώσεις "μείζονος σημασίας για την κοινωνία" θα πρέπει, για τους σκοπούς της παρούσας οδηγίας, να πληρούν ορισμένα κριτήρια, δηλαδή να αποτελούν σημαντικά συμβάντα τα οποία παρουσιάζουν ενδιαφέρον στο γενικό κοινό, στην Ευρωπαϊκή Ένωση ή σε ένα κράτος μέλος ή σε σημαντικό τμήμα κράτους μέλους και προγραμματίζονται εκ των προτέρων από υπεύθυνο ο οποίος μπορεί να πωλήσει νομίμως τα δικαιώματα που αναφέρονται στην εν λόγω εκδήλωση·

(22) ότι, για τους σκοπούς της παρούσας οδηγίας, "δωρεάν τηλεοπτικό πρόγραμμα" σημαίνει μετάδοση σε ένα δίαυλο, δημόσιο ή εμπορικό, προγραμμάτων στα οποία έχει πρόσβαση το κοινό χωρίς επιπλέον καταβολή τέλους εκτός από τους τρόπους χρηματοδότησης των εκπομπών, οι οποίοι επικρατούν ευρύτατα σε κάθε κράτος μέλος (όπως η εισφορά ή/και η βασικού επιπέδου συνδρομή σε καλωδιακό δίκτυο)».

Ιστορικό της διαφοράς

4 Το ιστορικό της διαφοράς εκτίθεται ως εξής στις σκέψεις 5 έως 15 της αναιρεσιβαλλομένης αποφάσεως:

«5 [Η UEFA] είναι η διοικούσα αρχή του ευρωπαϊκού ποδοσφαίρου. Κύρια αποστολή της είναι η μέριμνα για την ανάπτυξη του ευρωπαϊκού ποδοσφαίρου, είναι δε υπεύθυνη για ορισμένες διεθνείς ποδοσφαιρικές διοργανώσεις, μεταξύ των οποίων καταλέγεται και η τελική φάση του Ευρωπαϊκού Πρωταθλήματος Ποδοσφαίρου (στο εξής: [τελική φάση του Ευρωπαϊκού Πρωταθλήματος Ποδοσφαίρου]), στο πλαίσιο της οποίας αναμετρώνται ανά τέσσερα έτη 16 εθνικές ομάδες και η οποία περιλαμβάνει συνολικά 31 αγώνες. Τα έσοδα από την πώληση των εμπορικών δικαιωμάτων που αφορούν τις διοργανώσεις αυτές καθιστούν δυνατή την προώθηση του ευρωπαϊκού ποδοσφαίρου. Στο πλαίσιο αυτό, η UEFA διατείνεται ότι ποσοστό 64 % των

εσόδων από την πώληση των εμπορικών δικαιωμάτων που αφορούν [την τελική φάση του] Ευρωπαϊκού Πρωταθλήματος Ποδοσφαίρου προέρχονται από τη μεταβίβαση των δικαιωμάτων τηλεοπτικής μεταδόσεως των αγώνων.

6 Με απόφαση της 25ης Ιουνίου 1998, ο Υπουργός Πολιτισμού, Μέσων Ενημερώσεως και Αθλητισμού του Ηνωμένου Βασιλείου της Μεγάλης Βρετανίας και της Βόρειας Ιρλανδίας (στο εξής: υπουργός) κατήρτισε, δυνάμει του τμήματος IV του Broadcasting Act 1996 (νόμου του 1996 περί ραδιοτηλεοπτικών εκπομπών), κατάλογο εκδηλώσεων μείζονος σημασίας για την κοινωνία του Ηνωμένου Βασιλείου, στον οποίο περιλαμβανόταν και [η τελική φάση] του Ευρωπαϊκού Πρωταθλήματος Ποδοσφαίρου.

7 Πριν καταρτισθεί ο κατάλογος αυτός, ο υπουργός οργάνωσε, τον Ιούλιο του 1997, κύκλο διαβουλεύσεων στις οποίες μετείχαν 42 διαφορετικοί φορείς, σχετικά με τα κριτήρια βάσει των οποίων θα έπρεπε να αξιολογηθεί η σημασία που έχουν οι διάφορες εκδηλώσεις για την κοινωνία του Ηνωμένου Βασιλείου. Η διαδικασία αυτή είχε ως αποτέλεσμα, τον Νοέμβριο του 1997, τη σύνταξη καταλόγου κριτηρίων περιλαμβανομένου σε έγγραφο του Υπουργείου Πολιτισμού, Μέσων Ενημερώσεως και Αθλητισμού, τα οποία θα έθετε σε εφαρμογή ο υπουργός προκειμένου να καταρτίσει τον κατάλογο εκδηλώσεων μείζονος σημασίας για την κοινωνία του Ηνωμένου Βασιλείου. Κατά το έγγραφο αυτό, μια εκδήλωση μπορεί να καταχωρισθεί στον κατάλογο ιδίως σε περίπτωση κατά την οποία έχει ιδιαίτερη απήχηση σε εθνικό επίπεδο και όχι μόνο σ' αυτούς που παρακολουθούν συνήθως το οικείο άθλημα. Κατά το ίδιο αυτό έγγραφο, μπορεί να χαρακτηρισθεί ως τέτοια κάθε εθνική ή διεθνής αθλητική διοργάνωση η οποία είναι εξέχουσας σημασίας ή στην οποία μετέχει η εθνική ομάδα του Ηνωμένου Βασιλείου ή αθλητές από αυτό. Μεταξύ των διοργανώσεων που πληρούν τα κριτήρια αυτά, όσες έχουν υψηλή τηλεθέαση ή μεταδίδονται κατά παράδοση απευθείας από τηλεοπτικούς σταθμούς ελεύθερης προσβάσεως είχαν περισσότερες πιθανότητες να περιληφθούν στον κατάλογο. Επιπλέον, ο υπουργός θα ελάμβανε υπόψη, κατά την εκτίμησή του, και άλλους παράγοντες που αφορούν τις συνέπειες για το οικείο άθλημα, όπως τη δυνατότητα απευθείας μεταδόσεως ολόκληρης της εκδηλώσεως, τον αντίκτυπο ως προς τα έσοδα στον οικείο τομέα του αθλητισμού, τις συνέπειες όσον αφορά την αγορά των τηλεοπτικών μεταδόσεων και την ύπαρξη συνθηκών που να διασφαλίζουν την πρόσβαση στην εκδήλωση μέσω μαγνητοσκοπημένης τηλεοπτικής ή ραδιοφωνικής μεταδόσεως.

8 Εν συνεχεία, ο υπουργός, σύμφωνα με το άρθρο 97 του Broadcasting Act 1996, οργάνωσε κύκλο διαβουλεύσεων όσον αφορά τις συγκεκριμένες εκδηλώσεις που έπρεπε να περιληφθούν στον κατάλογο. Στο πλαίσιο της διαβουλεύσεως αυτής, ο υπουργός ζήτησε τη γνώμη διαφόρων ενδιαφερομένων φορέων και επιχειρήσεων, καθώς και των κατόχων των δικαιωμάτων τηλεοπτικής μεταδόσεως, όπως η UEFA. Επιπλέον, η συμβουλευτική επιτροπή, η οποία είχε συσταθεί από τον υπουργό με την ονομασία "Advisory Group on listed events" (συμβουλευτική ομάδα για τις περιλαμβανόμενες στον κατάλογο εκδηλώσεις) υπέβαλε τη γνωμοδότησή της για τις εκδηλώσεις που θα έπρεπε να περιληφθούν στον κατάλογο, προτείνοντας, όσον αφορά [την τελική φάση του] Ευρωπαϊκού Πρωταθλήματος Ποδοσφαίρου, να περιληφθούν στον κατάλογο ο τελικός, οι ημιτελικοί και οι αγώνες των εθνικών ομάδων του Ηνωμένου Βασιλείου.

9 Βάσει του άρθρου 98 του Broadcasting Act 1996, όπως τροποποιήθηκε με τις Television Broadcasting Regulations 2000 (κανονιστικές αποφάσεις του 2000 περί τηλεοπτικών εκπομπών), οι τηλεοπτικοί οργανισμοί διακρίνονται σε δύο κατηγορίες. Η πρώτη κατηγορία περιλαμβάνει τους οργανισμούς που παρέχουν υπηρεσίες δωρεάν και για τους οποίους πρέπει επίσης το 95 % τουλάχιστον του πληθυσμού του Ηνωμένου Βασιλείου να έχει δυνατότητα λήψεως του σήματος των εκπομπών τους [στο εξής: τηλεοπτικοί οργανισμοί που εκμεταλλεύονται τηλεοπτικούς σταθμούς ελεύθερης προσβάσεως]. Η δεύτερη κατηγορία περιλαμβάνει τους τηλεοπτικούς οργανισμούς που δεν πληρούν τις προϋποθέσεις αυτές [και εμπεριέχει, ιδίως, τους τηλεοπτικούς οργανισμούς που εκμεταλλεύονται συνδρομητικούς τηλεοπτικούς σταθμούς].

10 Εξάλλου, βάσει του άρθρου 101 του Broadcasting Act 1996, όπως τροποποιήθηκε με τις Television Broadcasting Regulations 2000, ο παρέχων τηλεοπτικά προγράμματα ο οποίος εμπίπτει σε μία από τις κατηγορίες αυτές δεν μπορεί να μεταδίδει απευθείας, εν όλω ή εν μέρει, εκδήλωση περιλαμβανόμενη στον κατάλογο, εκτός αν άλλος οργανισμός μεταδόσεως τηλεοπτικών προγραμμάτων ο οποίος εμπίπτει στην έτερη κατηγορία έχει αποκτήσει το δικαίωμα να μεταδώσει απευθείας το σύνολο της ίδιας εκδηλώσεως ή το ίδιο τμήμα της εκδηλώσεως εντός της ίδιας ή ουσιαστικά της ίδιας γεωγραφικής περιοχής. Σε περίπτωση κατά την οποία δεν πληρούται η προϋπόθεση αυτή, ο οργανισμός που επιθυμεί να μεταδώσει απευθείας ολόκληρη την επίμαχη εκδήλωση ή τμήμα αυτής πρέπει να λάβει προηγουμένως σχετική άδεια από την Office of Communications (Αρχή Επικοινωνιών).

11 Κατά το άρθρο 3 του Code on Sports and Other Listed and Designated Events (κώδικα περί αθλητικών διοργανώσεων και λοιπών εκδηλώσεων που περιλαμβάνονται στον κατάλογο), όπως ίσχυε το 2000, οι εκδηλώσεις που περιλαμβάνονται στον κατάλογο αυτών που χαρακτηρίζονται ως μείζονος σημασίας για την κοινωνία κατανέμονται σε δύο ομάδες. Η "ομάδα Α" περιλαμβάνει εκδηλώσεις που δεν μπορούν να καλυφθούν απευθείας κατ' αποκλειστικότητα εφόσον δεν πληρούνται ορισμένα κριτήρια. Η "ομάδα Β" περιλαμβάνει εκδηλώσεις των οποίων επιτρέπεται η κατ' αποκλειστικότητα απευθείας μετάδοση μόνον εφόσον έχουν ληφθεί μέτρα για να διασφαλισθεί η μαγνητοσκοπημένη αναμετάδοσή τους.

12 Κατά το άρθρο 13 του Code on Sports and Other Listed and Designated Events, μπορεί να χορηγηθεί άδεια από την Office of Communications για εκδηλώσεις που ανήκουν στην "ομάδα Α" του καταλόγου, μεταξύ των οποίων καταλέγεται και [η τελική φάση του] Ευρωπαϊκού Πρωταθλήματος Ποδοσφαίρου, εφόσον τα σχετικά δικαιώματα τηλεοπτικής μεταδόσεως προσφέρθηκαν μέσω ανοιχτής διαδικασίας και με ισότιμους και εύλογους όρους σε όλους τους τηλεοπτικούς οργανισμούς, χωρίς να ενδιαφερθεί για την αγορά τους οργανισμός της ετέρας κατηγορίας.

13 Με την από 25 Σεπτεμβρίου 1998 επιστολή, το Ηνωμένο Βασίλειο διαβίβασε στην Επιτροπή των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων, βάσει του άρθρου 3α, παράγραφος 2, της οδηγίας 89/552, τον κατάλογο εκδηλώσεων που κατήρτισε ο υπουργός. Κατόπιν αλληλογραφίας μεταξύ του Ηνωμένου Βασιλείου και της Επιτροπής και κατόπιν της από 5 Μαΐου 2000 κοινοποιήσεως εκ νέου των μέτρων, ο γενικός διευθυντής της Γενικής Διευθύνσεως (ΓΔ) "Εκπαίδευση και πολιτισμός" της Επιτροπής πληροφόρησε το Ηνωμένο Βασίλειο, με την από 28 Ιουλίου 2000 επιστολή, ότι η Επιτροπή δεν είχε αντιρρήσεις όσον αφορά τα μέτρα αυτού του κράτους μέλους, τα οποία, ως εκ τούτου, θα δημοσιεύονταν στην *Επίσημη Εφημερίδα των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων*.

14 Το Πρωτοδικείο [νυν Γενικό Δικαστήριο], με απόφαση που εξέδωσε στις 15 Δεκεμβρίου 2005, Τ-33/01, Infront WM κατά Επιτροπής (Συλλογή 2005, σ. II-5897), ακύρωσε την περιεχόμενη στην επιστολή της 28ης Ιουλίου 2000 απόφαση, για τον λόγο ότι αυτή συνιστούσε απόφαση κατά την έννοια του άρθρου 249 ΕΚ, την οποία έπρεπε να εκδώσει το σώμα των Επιτρόπων [...].

15 Κατόπιν της εκδόσεως της [ως άνω αποφάσεως του τότε Πρωτοδικείου], η Επιτροπή εξέδωσε την [επίδικη απόφαση].»

Η επίδικη απόφαση

5 Το άρθρο 1 της επίδικης αποφάσεως ορίζει:

«Τα μέτρα που ελήφθησαν δυνάμει του άρθρου 3α, παράγραφος 1, της [οδηγίας 89/552] και κοινοποιήθηκαν από το Ηνωμένο Βασίλειο στην Επιτροπή στις 5 Μαΐου 2000, όπως δημοσιεύθηκαν στην *Επίσημη Εφημερίδα των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων* C 328, της 18ης Νοεμβρίου 2000, είναι συμβατά με το κοινοτικό δίκαιο.»

6 Σύμφωνα με το άρθρο 3 της εν λόγω αποφάσεως, αυτή «εφαρμόζεται από τις 18 Νοεμβρίου 2000».

7 Οι αιτιολογικές σκέψεις 3 έως 6, 18 έως 21 καθώς και 24 και 25 της επίδικης αποφάσεως έχουν ως εξής:

«(3) Στο πλαίσιο της σχετικής εξέτασης, η Επιτροπή έλαβε υπόψη τα διαθέσιμα δεδομένα για την κατάσταση των μέσων επικοινωνίας στο [Ηνωμένο Βασίλειο].

(4) Ο κατάλογος των εκδηλώσεων μείζονος σημασίας για την κοινωνία που περιλαμβάνονται στα μέτρα του [Ηνωμένου Βασιλείου] καταρτίστηκε με σαφήνεια και διαφάνεια, ενώ είχε δρομολογηθεί στο [Ηνωμένο Βασίλειο] εκτεταμένη διαδικασία διαβούλευσης.

(5) Η Επιτροπή διαπίστωσε ότι οι εκδηλώσεις που περιλαμβάνονται στα μέτρα που κοινοποίησε το [Ηνωμένο Βασίλειο] πληρούν δύο τουλάχιστον από τα ακόλουθα κριτήρια, τα οποία θεωρούνται αξιόπιστοι δείκτες της σημασίας των εκδηλώσεων για την κοινωνία: i) ιδιαίτερη γενική απήχηση εντός του κράτους μέλους και όχι απλώς σπουδαιότητα για όσους παρακολουθούν τακτικά το συγκεκριμένο άθλημα ή δραστηριότητα· ii) γενικά αναγνωρισμένη, διακριτή πολιτιστική σημασία για τον πληθυσμό του κράτους μέλους, με καταλυτικό ρόλο για την πολιτιστική του ταυτότητα· iii) συμμετοχή της εθνικής ομάδας στη συγκεκριμένη εκδήλωση στο πλαίσιο αγώνα ή διοργάνωσης διεθνούς σημασίας· και iv) το γεγονός ότι η εκδήλωση μεταδίδεται κατά παράδοση από την τηλεόραση δωρεάν και έχει μεγάλη τηλεθέαση.

(6) Σημαντικός αριθμός των εκδηλώσεων που περιλαμβάνονται στα μέτρα που κοινοποίησε το [Ηνωμένο Βασίλειο], συμπεριλαμβανομένων των θερινών και των χειμερινών Ολυμπιακών Αγώνων, των αγώνων της τελικής φάσεως του Παγκόσμιου Κυπέλλου Ποδοσφαίρου και των αγώνων της τελικής φάσεως του Ευρωπαϊκού Πρωταθλήματος Ποδοσφαίρου, εμπίπτουν στην κατηγορία των εκδηλώσεων που κατά παράδοση θεωρούνται μείζονος σημασίας για την κοινωνία, όπως αναφέρεται ρητά στην αιτιολογική σκέψη 18 της οδηγίας [97/36]. Οι εν λόγω εκδηλώσεις έχουν ιδιαίτερη γενική απήχηση στο [Ηνωμένο Βασίλειο] στο σύνολό τους, δεδομένου ότι είναι ιδιαίτερα δημοφιλείς στο ευρύ κοινό (ανεξαρτήτως της ιθαγένειας των συμμετεχόντων) και όχι μόνο σε όσους παρακολουθούν τακτικά αθλητικές εκδηλώσεις.

[…]

(18) Οι εκδηλώσεις [του καταλόγου], περιλαμβανομένων και εκείνων που αποτελούν ενιαίο σύνολο και όχι σειρά μεμονωμένων εκδηλώσεων, μεταδίδονται κατά παράδοση από την τηλεόραση δωρεάν και έχουν μεγάλη τηλεθέαση. Όταν, κατ' εξαίρεση, αυτό δεν συμβαίνει (οι καταλογογραφημένοι αγώνες του παγκόσμιου κυπέλλου κρίκετ), ο κατάλογος είναι περιορισμένος (διότι περιλαμβάνει τον τελικό, τους ημιτελικούς και τους αγώνες στους οποίους συμμετέχουν εθνικές ομάδες της χώρας) και απαιτεί μόνο επαρκή αναμετάδοση, και, εν πάση περιπτώσει, πληροί δύο από τα κριτήρια τα οποία θεωρούνται αξιόπιστοι δείκτες της σημασίας των εκδηλώσεων για την κοινωνία (αιτιολογική σκέψη 13).

(19) Τα μέτρα του [Ηνωμένου Βασιλείου] φαίνονται αναλογικά, ούτως ώστε να δικαιολογείται παρέκκλιση από τη θεμελιώδη αρχή της ελευθερίας παροχής υπηρεσιών, που θεσπίζεται στη Συνθήκη ΕΚ, [βάσει] επιτακτικού λόγου δημοσίου συμφέροντος, που είναι η διασφάλιση της ευρείας πρόσβασης του κοινού στις τηλεοπτικές μεταδόσεις εκδηλώσεων μείζονος σημασίας για την κοινωνία.

(20) Τα μέτρα που κοινοποίησε το [Ηνωμένο Βασίλειο] είναι συμβατά με τους κανόνες [περί] ανταγωνισμού της [Ευρωπαϊκής Κοινότητας], διότι ο προσδιορισμός των κατάλληλων ραδιοτηλεοπτικών οργανισμών για την τηλεοπτική μετάδοση των εκδηλώσεων που περιλαμβάνονται στον κατάλογο βασίζεται σε αντικειμενικά κριτήρια, τα οποία επιτρέπουν πραγματικό και δυνητικό ανταγωνισμό για την απόκτηση των δικαιωμάτων μετάδοσης αυτών των εκδηλώσεων. Επιπλέον, ο αριθμός των εκδηλώσεων του καταλόγου δεν είναι δυσανάλογος σε βαθμό που να συνεπάγεται στρεβλώσεις του ανταγωνισμού στις αγορές που προηγούνται αυτών των τηλεοπτικών σταθμών ελεύθερης πρόσβασης και της συνδρομητικής τηλεόρασης.

(21) Η αναλογικότητα των μέτρων του [Ηνωμένου Βασιλείου] ενισχύεται από το γεγονός ότι ορισμένες από τις εκδηλώσεις που περιλαμβάνονται στον κατάλογο απαιτούν επαρκή αναμετάδοση και μόνον.

[…]

(24) Όπως προκύπτει από την απόφαση του τότε Πρωτοδικείου [Infront WM κατά Επιτροπής, προπαρατεθείσα], η [κρίση περί του] ότι μέτρα που ελήφθησαν σύμφωνα με το άρθρο 3α, παράγραφος 1, της [οδηγίας 89/552] είναι συμβατά με το κοινοτικό δίκαιο συνιστά απόφαση, η οποία πρέπει, επομένως, να εκδοθεί από την Επιτροπή. Συνεπώς, πρέπει να δηλωθεί με την παρούσα απόφαση ότι τα μέτρα που κοινοποιήθηκαν από το [Ηνωμένο Βασίλειο] είναι συμβατά με το κοινοτικό δίκαιο. Τα μέτρα που παρατίθενται στο παράρτημα της παρούσας απόφασης πρέπει να δημοσιευθούν στην *Επίσημη Εφημερίδα της Ευρωπαϊκής Ένωσης*, σύμφωνα με το άρθρο 3α, παράγραφος 2, της οδηγίας [89/552].

(25) Για να εξασφαλιστεί ασφάλεια δικαίου, η παρούσα απόφαση πρέπει να αρχίσει να εφαρμόζεται από την ημερομηνία της πρώτης δημοσίευσης των μέτρων που κοινοποίησε το [Ηνωμένο Βασίλειο] στην *Επίσημη Εφημερίδα της Ευρωπαϊκής Ένωσης*.»

Η διαδικασία ενώπιον του Γενικού Δικαστηρίου και η αναιρεσιβαλλόμενη απόφαση

8 Προς στήριξη του αιτήματός της περί μερικής ακυρώσεως της επίδικης αποφάσεως, η UEFA προέβαλε οκτώ λόγους ακυρώσεως ενώπιον του Γενικού Δικαστηρίου. Με την αναιρεσιβαλλόμενη απόφαση, το Γενικό Δικαστήριο απέρριψε έκαστο εξ αυτών των λόγων ακυρώσεως και απέρριψε την προσφυγή στο σύνολό της. Το Γενικό Δικαστήριο απέρριψε, επίσης, το προβληθέν από την UEFA αίτημα περί λήψεως μέτρων οργανώσεως της διαδικασίας, με το οποίο ζητήθηκε από το Γενικό Δικαστήριο να καλέσει την Επιτροπή να προσκομίσει πλείονα έγγραφα.

Επί της αιτήσεως αναιρέσεως

9 Στο πλαίσιο της αιτήσεώς της αναιρέσεως, η UEFA προβάλλει, κατ' ουσίαν, επτά λόγους αναιρέσεως που αντλούνται, πρώτον, από πλάνες περί το δίκαιο και από πλάνες εκτιμήσεως όσον αφορά την προϋπόθεση σχετικά με τη σαφήνεια και τη διαφάνεια, δεύτερον, από πλάνες περί το δίκαιο και από πλάνες εκτιμήσεως όσον αφορά τον χαρακτηρισμό της τελικής φάσεως του Ευρωπαϊκού Πρωταθλήματος Ποδοσφαίρου ως εκδηλώσεως μείζονος σημασίας για την κοινωνία του Ηνωμένου Βασιλείου, τρίτον, από πλάνες περί το δίκαιο κατά την εφαρμογή των διατάξεων της Συνθήκης σχετικά με τις δημόσιες επιχειρήσεις και τις επιχειρήσεις στις οποίες τα κράτη μέλη χορηγούν ειδικά ή

αποκλειστικά δικαιώματα, τέταρτον, από πλάνες περί το δίκαιο κατά την εφαρμογή άλλων διατάξεων της Συνθήκης σχετικά με τον ανταγωνισμό, πέμπτον, από πλάνες περί το δίκαιο κατά την εφαρμογή των σχετικών με την ελευθερία παροχής υπηρεσιών και με την αρχή της αναλογικότητας διατάξεων της Συνθήκης, έκτον, από πλάνες περί το δίκαιο ως προς τις συναρτώμενες με το δικαίωμα ιδιοκτησίας συνέπειες και, έβδομον, από πλάνες περί το δίκαιο όσον αφορά την αιτιολογία της επίδικης αποφάσεως.

Προκαταρκτικές παρατηρήσεις

10 Πρώτον, πρέπει να επισημανθεί ότι, με το άρθρο 3α, παράγραφος 1, της οδηγίας 89/552, ο νομοθέτης της Ένωσης επέτρεψε στα κράτη μέλη να προσδιορίσουν ορισμένες εκδηλώσεις ως έχουσες μείζονα σημασία για την κοινωνία του οικείου κράτους μέλους (στο εξής: εκδήλωση μείζονος σημασίας) και δέχθηκε ρητώς, κατ' αυτόν τον τρόπο, στο πλαίσιο του περιθωρίου εκτιμήσεως που του παρέχει η Συνθήκη, τα προσκόμματα για την ελεύθερη παροχή υπηρεσιών, για την ελευθερία εγκαταστάσεως, για τον ελεύθερο ανταγωνισμό και για το δικαίωμα ιδιοκτησίας, τα οποία αποτελούν αναπόφευκτη συνέπεια του ως άνω προσδιορισμού. Όπως προκύπτει από την αιτιολογική σκέψη 18 της οδηγίας 97/36, ο νομοθέτης εκτίμησε ότι τέτοια προσκόμματα δικαιολογούνται από τον σκοπό της προστασίας του δικαιώματος στην ενημέρωση και της εξασφαλίσεως της ευρείας πρόσβασης του κοινού στην τηλεοπτική κάλυψη των εν λόγω εκδηλώσεων.

11 Εξάλλου, η νομιμότητα της επιδιώξεως ενός τέτοιου σκοπού έχει ήδη αναγνωρισθεί από το Δικαστήριο, το οποίο έχει επισημάνει ότι η αποκλειστικότητα της εμπορίας γεγονότων μεγάλου ενδιαφέροντος για το κοινό δύναται να περιορίσει ουσιωδώς την πρόσβαση του κοινού στις σχετικές με τα γεγονότα αυτά πληροφορίες. Πάντως, σε μια δημοκρατική και πλουραλιστική κοινωνία, το δικαίωμα στην ενημέρωση έχει ιδιαίτερη σημασία, η οποία είναι πολλώ μάλλον πρόδηλη στην περίπτωση τέτοιων γεγονότων (βλ. απόφαση της 22ας Ιανουαρίου 2013, C-283/11, Sky Österreich, σκέψεις 51 και 52).

12 Δεύτερον, επιβάλλεται η διευκρίνιση ότι, σύμφωνα με το άρθρο 3α, παράγραφος 1, της οδηγίας 89/552, ο προσδιορισμός των εκδηλώσεων μείζονος σημασίας επαφίεται αποκλειστικώς στην κρίση των κρατών μελών, τα οποία απολαύουν, συναφώς, σημαντικού περιθωρίου εκτιμήσεως.

13 Συγκεκριμένα, η οδηγία 89/552, αντί να προβεί σε εναρμόνιση του καταλόγου τέτοιων εκδηλώσεων, στηρίζεται στην παραδοχή ότι υφίστανται, εντός της Ένωσης, σημαντικές αποκλίσεις κοινωνικής και πολιτιστικής φύσεως όσον αφορά τη σημασία των εν λόγω εκδηλώσεων για το ευρύ κοινό. Κατά συνέπεια, το άρθρο 3α, παράγραφος 1, της οδηγίας αυτής προβλέπει ότι κάθε κράτος μέλος καταρτίζει κατάλογο των εκδηλώσεων «τις οποίες θεωρεί ως μείζονος σημασίας» για την κοινωνία του. Η αιτιολογική σκέψη 18 της οδηγίας 97/36 υπογραμμίζει, επίσης, την εν λόγω εξουσία εκτιμήσεως των κρατών μελών προβλέποντας ότι είναι «σημαντικό» τα κράτη μέλη να είναι σε θέση να προστατεύουν το δικαίωμα στην ενημέρωση και να εξασφαλίζουν την ευρεία πρόσβαση του κοινού στην τηλεοπτική κάλυψη εκδηλώσεων μείζονος σημασίας.

14 Επιπλέον, η σημασία του εν λόγω περιθωρίου εκτιμήσεως απορρέει από το γεγονός ότι οι οδηγίες 89/552 και 97/36 δεν πλαισιώνουν μέσω συγκεκριμένων διατάξεων την άσκηση του εν λόγω περιθωρίου εκτιμήσεως. Συγκεκριμένα, τα μόνα κριτήρια που καθορίζουν οι οδηγίες αυτές προκειμένου να μπορεί το οικείο κράτος μέλος να προσδιορίζει μια εκδήλωση ως έχουσα μείζονα σημασία μνημονεύονται στην αιτιολογική σκέψη 21 της οδηγίας 97/36, κατά την οποία η εν λόγω εκδήλωση θα πρέπει να αποτελεί σημαντικό συμβάν το οποίο παρουσιάζει ενδιαφέρον για το ευρύ κοινό στην Ένωση ή σε ένα συγκεκριμένο κράτος μέλος ή σε σημαντικό τμήμα ενός συγκεκριμένου κράτους μέλους και το οποίο προγραμματίζεται εκ των προτέρων από υπεύθυνο διοργανώσεως ο οποίος μπορεί να πωλήσει νομίμως τα δικαιώματα που αναφέρονται στην εκδήλωση αυτή.

15 Λαμβανομένης υπόψη της σχετικής αοριστίας των ως άνω κριτηρίων, εναπόκειται σε κάθε κράτος μέλος να προσδώσει σ' αυτά συγκεκριμένο χαρακτήρα και να αξιολογήσει το ενδιαφέρον που παρουσιάζουν οι σχετικές εκδηλώσεις για το ευρύ κοινό με γνώμονα τις κοινωνικές και τις πολιτιστικές ιδιαιτερότητες της κοινωνίας του.

16 Τρίτον, πρέπει να επισημανθεί ότι, δυνάμει του άρθρου 3α, παράγραφος 2, της οδηγίας 89/552, η Επιτροπή διαθέτει εξουσία ελέγχου της νομιμότητας των εθνικών μέτρων σχετικά με τον προσδιορισμό των εκδηλώσεων μείζονος σημασίας, η οποία της παρέχει τη δυνατότητα να απορρίπτει τα μέτρα που είναι ασύμβατα με το δίκαιο της Ένωσης.

17 Στο πλαίσιο της εξετάσεως αυτής, η Επιτροπή οφείλει, ιδίως, να εξακριβώσει αν πληρούνται οι ακόλουθες προϋποθέσεις:

— η σχετική εκδήλωση περιελήφθη στον προβλεπόμενο από το άρθρο 3α, παράγραφος 1, της οδηγίας 89/552 κατάλογο σύμφωνα με μια διαδικασία που διέπεται από σαφήνεια και διαφάνεια, ευκαίρως και εγκαίρως·

— μια τέτοια εκδήλωση μπορεί βασίμως να θεωρηθεί ότι είναι εκδήλωση μείζονος σημασίας·

— ο προσδιορισμός της σχετικής εκδηλώσεως ως εκδηλώσεως έχουσας μείζονα σημασία είναι συμβατός με τις γενικές αρχές του δικαίου της Ένωσης, όπως είναι οι αρχές της αναλογικότητας και της απαγορεύσεως των διακρίσεων, με τα θεμελιώδη δικαιώματα, με τις αρχές της ελεύθερης παροχής υπηρεσιών και της ελευθερίας εγκαταστάσεως, καθώς και με τους κανόνες του ελεύθερου ανταγωνισμού.

18 Ούτως εχόντων των πραγμάτων, μια τέτοια εξουσία ελέγχου είναι περιορισμένη, τούτο δε ιδίως όσον αφορά την εξέταση της δεύτερης και της τρίτης προϋποθέσεως που μνημονεύθηκαν στην προηγούμενη σκέψη.

19 Αφενός, από τη σπουδαιότητα του περιθωρίου εκτιμήσεως των κρατών μελών, που μνημονεύθηκε στη σκέψη 12 της παρούσας αποφάσεως, απορρέει όντως ότι η εξουσία ελέγχου της Επιτροπής πρέπει να περιορίζεται στην αναζήτηση προδήλων πλανών εκτιμήσεως στις οποίες υπέπεσαν τα κράτη μέλη κατά τον χρόνο του προσδιορισμού των εκδηλώσεων μείζονος σημασίας. Έτσι, προκειμένου να εξακριβωθεί αν έχει διαπραχθεί μια τέτοια πλάνη εκτιμήσεως, η Επιτροπή οφείλει, ιδίως, να ελέγχει κατά πόσον το οικείο κράτος μέλος εξέτασε, με επιμέλεια και αμεροληψία, όλα τα κρίσιμα στοιχεία της συγκεκριμένης περιπτώσεως, στοιχεία επί των οποίων στηρίζονται τα συναχθέντα συμπεράσματα (βλ., κατ' αναλογίαν, αποφάσεις της 21ης Νοεμβρίου 1991, C-269/90, Technische Universität München, Συλλογή 1991, σ. I-5469, σκέψη 14, και της 22ας Δεκεμβρίου 2010, C-77/09, Gowan Comércio Internacional e Serviços, Συλλογή 2010, σ. I-13533, σκέψεις 56 και 57).

20 Αφετέρου, όσον αφορά, ακριβέστερα, την τρίτη προϋπόθεση που μνημονεύθηκε στη σκέψη 17 της παρούσας αποφάσεως, δεν μπορεί να αγνοηθεί το γεγονός ότι ο βάσιμος προσδιορισμός μιας εκδηλώσεως ως εκδηλώσεως μείζονος σημασίας επιφέρει αναπόφευκτα προσκόμματα για την ελεύθερη παροχή υπηρεσιών, για την ελευθερία εγκαταστάσεως, για τον ελεύθερο ανταγωνισμό και για το δικαίωμα ιδιοκτησίας, τα οποία εξετάσθηκαν από τον νομοθέτη της Ένωσης και ως προς τα οποία ο εν λόγω νομοθέτης εκτίμησε, όπως προαναφέρθηκε στη σκέψη 10 της παρούσας αποφάσεως, ότι αυτά δικαιολογούνται από τον σκοπό γενικού συμφέροντος με τον οποίο επιδιώκεται η προστασία του δικαιώματος στην ενημέρωση και η εξασφάλιση της ευρείας πρόσβασης του κοινού στην τηλεοπτική κάλυψη των εν λόγω εκδηλώσεων.

21 Έτσι, προκειμένου να εξασφαλισθεί η πρακτική αποτελεσματικότητα του άρθρου 3α της οδηγίας 89/552, επιβάλλεται η διαπίστωση ότι, αν μια εκδήλωση έχει βασίμως προσδιορισθεί εκ μέρους του οικείου κράτους μέλους ως εκδήλωση μείζονος σημασίας, η Επιτροπή οφείλει να εξετάσει μόνον εκείνα τα αποτελέσματα του προσδιορισμού αυτού επί της ελεύθερης κυκλοφορίας των υπηρεσιών,

επί της ελευθερίας εγκαταστάσεως, επί του ελεύθερου ανταγωνισμού και επί του δικαιώματος ιδιοκτησίας, τα οποία βαίνουν πέραν των αποτελεσμάτων που συνδέονται αναπόσπαστα με την καταχώριση της εν λόγω εκδηλώσεως στον προβλεπόμενο από την παράγραφο 1 του εν λόγω άρθρου 3α κατάλογο.

Επί του πρώτου λόγου αναιρέσεως, που αντλείται από πλάνες περί το δίκαιο και από πλάνες εκτιμήσεως όσον αφορά την προϋπόθεση σχετικά με τη σαφήνεια και τη διαφάνεια

Επιχειρηματολογία των διαδίκων

22 Ο πρώτος λόγος αναιρέσεως αφορά τη σκέψη 94 της αναιρεσιβαλλομένης αποφάσεως, με την οποία το Γενικό Δικαστήριο έκρινε ότι η κατά το άρθρο 3α της οδηγίας 89/552 απαίτηση σαφήνειας και διαφάνειας ούτε σκοπεί ούτε έχει ως αποτέλεσμα να υποχρεώνει την αρμόδια εθνική αρχή να εκθέτει τους λόγους για τους οποίους δεν δέχθηκε γνωμοδοτήσεις ή παρατηρήσεις που υποβλήθηκαν σ' αυτήν κατά τη διαδικασία διαβουλεύσεως. Η UEFA υποστηρίζει ότι, σύμφωνα με την απαίτηση αυτή, ένα κράτος μέλος δεν μπορεί να απορρίπτει, χωρίς την παραμικρή εξήγηση, τις συγκλίνουσες συμβουλές πλειόνων ανεξαρτήτων φορέων, συμπεριλαμβανομένων αυτών της συμβουλευτικής ομάδας, την οποία εντούτοις το ίδιο είχε συγκροτήσει προκειμένου να του παρέχει συμβουλές κατά την κατάρτιση του προβλεπόμενου από την παράγραφο 1 του εν λόγω άρθρου 3α καταλόγου, καθώς και αυτών της αρχής ανταγωνισμού, συμβουλές οι οποίες διατυπώθηκαν όσον αφορά ένα πολύ σημαντικό ζήτημα.

23 Το Ηνωμένο Βασίλειο και η Επιτροπή αμφισβητούν τη βασιμότητα του πρώτου λόγου αναιρέσεως.

Εκτίμηση του Δικαστηρίου

24 Από τη σκέψη 12 της παρούσας αποφάσεως προκύπτει ότι η εθνική αρχή, η οποία είναι επιφορτισμένη με τον προσδιορισμό μιας εκδηλώσεως ως εκδηλώσεως μείζονος σημασίας, απολαύει σημαντικού περιθωρίου εκτιμήσεως. Επομένως, η εν λόγω αρχή δεν υποχρεούται να δεχθεί τις γνωμοδοτήσεις των συμβουλευτικών οργάνων, των οποίων ζητήθηκε η γνώμη από την εν λόγω αρχή προτού αυτή εκδώσει την απόφασή της.

25 Όσον αφορά τους λόγους για τους οποίους τέτοιες γνωμοδοτήσεις δεν έγιναν δεκτές από την εν λόγω αρχή, είναι αληθές ότι, όπως απαιτείται από τους συντάκτες των πράξεων της Ένωσης (βλ. απόφαση της 10ης Ιουλίου 2008, C-413/06 P, Bertelsmann και Sony Corporation of America κατά Impala, Συλλογή 2008, σ. I-4951, σκέψη 166), η εν λόγω αρχή οφείλει να παραθέτει τους λόγους για τους οποίους μια εκδήλωση προσδιορίσθηκε ως εκδήλωση μείζονος σημασίας, έτσι ώστε οι μεν ενδιαφερόμενοι να γνωρίζουν τους λόγους που δικαιολογούν τη λήψη του μέτρου για να είναι σε θέση να προασπίσουν τα δικαιώματά τους, η δε Επιτροπή και τα αρμόδια δικαιοδοτικά όργανα να ασκούν τον έλεγχό τους.

26 Ωστόσο, αντιθέτως προς ό,τι υποστηρίζει η UEFA, για να εκπληρωθεί ένας τέτοιος σκοπός, δεν είναι αναγκαίο η εν λόγω αρχή να αποκαλύψει τους ειδικούς λόγους για τους οποίους δεν δέχθηκε γνωμοδοτήσεις που διατυπώθηκαν από ορισμένα συμβουλευτικά όργανα, τη στιγμή μάλιστα κατά την οποία η εν λόγω αρχή δεν υποχρεούται να δεχθεί τις εν λόγω γνωμοδοτήσεις. Συναφώς, δεν ασκεί επιρροή το ότι οι γνωμοδοτήσεις αυτές προέρχονται από πλείονα συμβουλευτικά όργανα τα οποία συμμερίζονται την ίδια προσέγγιση.

27 Υπό τις συνθήκες αυτές, ο πρώτος λόγος αναιρέσεως πρέπει να απορριφθεί ως αβάσιμος.

Επί του δευτέρου λόγου αναιρέσεως, που αντλείται από πλάνες περί το δίκαιο και από πλάνες εκτιμήσεως όσον αφορά τον χαρακτηρισμό της τελικής φάσεως του Ευρωπαϊκού Πρωταθλήματος Ποδοσφαίρου ως εκδηλώσεως μείζονος σημασίας

28 Όσον αφορά τον χαρακτηρισμό της τελικής φάσεως του Ευρωπαϊκού Πρωταθλήματος Ποδοσφαίρου ως εκδηλώσεως μείζονος σημασίας, το Γενικό Δικαστήριο διατύπωσε την ακόλουθη συλλογιστική στη σκέψη 103 της αναιρεσιβαλλομένης αποφάσεως:

«[…] ουδόλως συνάγεται ότι, καταρχήν, μόνον οι αγώνες "εξαιρετικού ενδιαφέροντος" και οι αγώνες εθνικής ομάδας του Ηνωμένου Βασιλείου μπορούν να χαρακτηρισθούν ως τέτοιες εκδηλώσεις για την κοινωνία αυτού του κράτους μέλους και, ως εκ τούτου, να περιληφθούν στον κατάλογο αυτόν. Συγκεκριμένα, [η τελική φάση] του Ευρωπαϊκού Πρωταθλήματος Ποδοσφαίρου αποτελεί διοργάνωση που μπορεί ευλόγως να θεωρηθεί ενιαία εκδήλωση και όχι συμπίλημα μεμονωμένων εκδηλώσεων που διακρίνονται σε αγώνες "εξαιρετικού ενδιαφέροντος", αγώνες "μη εξαιρετικού ενδιαφέροντος" και σε αγώνες της οικείας εθνικής ομάδας. Συναφώς, είναι αξιοσημείωτο ότι, στο πλαίσιο [της τελικής φάσεως] του Ευρωπαϊκού Πρωταθλήματος Ποδοσφαίρου, τα αποτελέσματα των αγώνων "μη εξαιρετικού ενδιαφέροντος" καθορίζουν την τύχη των ομάδων στη διοργάνωση σε τέτοιο βαθμό που η συμμετοχή τους σε αγώνες "εξαιρετικού ενδιαφέροντος" ή σε αγώνες στους οποίους μετέχει η οικεία εθνική ομάδα μπορεί να εξαρτάται από αυτά. Κατ' αυτόν τον τρόπο, οι αγώνες "μη εξαιρετικού ενδιαφέροντος" καθορίζουν τους αντιπάλους της οικείας εθνικής ομάδας στις επόμενες φάσεις της διοργανώσεως. Επιπλέον, τα αποτελέσματα των αγώνων "μη εξαιρετικού ενδιαφέροντος" μπορούν ακόμη και να καθορίσουν την παρουσία ή όχι αυτής της εθνικής ομάδας στην επόμενη φάση της διοργανώσεως.»

29 Στη σκέψη 120 της αναιρεσιβαλλομένης αποφάσεως, το Γενικό Δικαστήριο αποφάνθηκε ότι:

«[…] η μνεία [της τελικής φάσεως] του Ευρωπαϊκού Πρωταθλήματος Ποδοσφαίρου στη δέκατη όγδοη αιτιολογική σκέψη της οδηγίας 97/36 δηλώνει ότι η Επιτροπή δεν μπορεί να θεωρήσει ότι η καταχώριση αγώνων της διοργανώσεως αυτής σε κατάλογο εκδηλώσεων αντιβαίνει στο κοινοτικό δίκαιο, για τον λόγο ότι το οικείο κράτος μέλος δεν της κοινοποίησε τους ειδικούς λόγους που τους καθιστούν εκδηλώσεις μείζονος σημασίας για την κοινωνία […]. Πάντως, ενδεχόμενη κρίση της Επιτροπής ότι η καταχώριση [της τελικής φάσεως] του Ευρωπαϊκού Πρωταθλήματος Ποδοσφαίρου στο σύνολό της σε κατάλογο [εκδηλώσεων μείζονος σημασίας] είναι συμβατή με το κοινοτικό δίκαιο, για τον λόγο ότι η διοργάνωση αυτή, ως εκ των χαρακτηριστικών γνωρισμάτων της, μπορεί πράγματι να θεωρηθεί ενιαία εκδήλωση, δύναται να αμφισβητηθεί βάσει ειδικών στοιχείων που θα αποδεικνύουν ότι οι αγώνες "μη εξαιρετικού ενδιαφέροντος" δεν έχουν τέτοια σημασία για την κοινωνία του κράτους αυτού.»

Επιχειρηματολογία των διαδίκων

30 Η UEFA προσάπτει στο Γενικό Δικαστήριο ότι απέρριψε την επιχειρηματολογία της ότι η Επιτροπή δεν μπορούσε να καταλήξει στο συμπέρασμα ότι το Ηνωμένο Βασίλειο είχε βασίμως θεωρήσει την τελική φάση του Ευρωπαϊκού Πρωταθλήματος Ποδοσφαίρου, στο σύνολό της, ως εκδήλωση μείζονος σημασίας. Κατά την UEFA, το εν λόγω κράτος μέλος μπορούσε να προσδιορίσει ως εκδηλώσεις μείζονος σημασίας μόνον τους επονομαζόμενους αγώνες «εξαιρετικού ενδιαφέροντος», που είναι ο τελικός και οι ημιτελικοί, καθώς και τους αγώνες των εθνικών ομάδων του εν λόγω κράτους. Έτσι, ο κατάλογος τέτοιων εκδηλώσεων, τον οποίο κατήρτισε το Ηνωμένο Βασίλειο, δεν έπρεπε να περιλαμβάνει τους επονομαζόμενους αγώνες «μη εξαιρετικού ενδιαφέροντος», δηλαδή όλους τους λοιπούς αγώνες αυτής της τελικής φάσεως.

31 Στο πλαίσιο αυτό, η UEFA υποστηρίζει, με το πρώτο σκέλος του δευτέρου λόγου αναιρέσεως που προέβαλε, ότι το Γενικό Δικαστήριο εσφαλμένως έκρινε ότι το γεγονός ότι ο νομοθέτης της Ένωσης απλώς και μόνον μνημόνευσε το Ευρωπαϊκό Πρωτάθλημα Ποδοσφαίρου στην αιτιολογική σκέψη 18

της οδηγίας 97/36 είχε ως συνέπεια ότι η Επιτροπή δεν χρειαζόταν να απαιτήσει από τα κράτη μέλη να αιτιολογήσουν ειδικώς την απόφασή τους να περιλάβουν στον κατάλογο των εκδηλώσεων μείζονος σημασίας την εν λόγω αθλητική διοργάνωση στο σύνολό της. Κατά την UEFA, μια τέτοια ανάλυση αποβλέπει εσφαλμένως στο να απαλλάξει την Επιτροπή από την υποχρέωσή της να εξακριβώσει αν η σχετική εκδήλωση αποτελεί όντως εκδήλωση μείζονος σημασίας. Η ως άνω αιτιολογική σκέψη περιέχει μόνον έναν ενδεικτικό κατάλογο του είδους των εκδηλώσεων που ενδέχεται να έχουν τέτοια σημασία, οπότε δεν αποτελεί τεκμήριο κατά το οποίο οι εκδηλώσεις τις οποίες μνημονεύει ο εν λόγω κατάλογος έχουν μείζονα σημασία.

32 Με το δεύτερο σκέλος του ως άνω λόγου αναιρέσεως, η UEFA προσάπτει στο Γενικό Δικαστήριο ότι στήριξε πλείονα εκ των συμπερασμάτων του στην εξέταση στοιχείων που η ίδια η Επιτροπή δεν είχε λάβει υπόψη.

33 Με το τρίτο σκέλος του ίδιου λόγου αναιρέσεως, η UEFA προβάλλει ότι το Γενικό Δικαστήριο προέβη στην ανάλυση αυτή βάσει στοιχείων που εκτιμήθηκαν κατά προδήλως εσφαλμένο τρόπο.

34 Κατά την Επιτροπή, ο δεύτερος λόγος αναιρέσεως είναι εν μέρει απαράδεκτος στο μέτρο που θέτει υπό αμφισβήτηση την εκτίμηση των πραγματικών περιστατικών στην οποία προέβη το Γενικό Δικαστήριο. Επιπλέον, κατά την άποψη της Επιτροπής, αυτός ο λόγος αναιρέσεως στερείται κάθε ερείσματος, άποψη την οποία συμμερίζεται το Ηνωμένο Βασίλειο.

Εκτίμηση του Δικαστηρίου

35 Όσον αφορά το πρώτο σκέλος του δευτέρου λόγου αναιρέσεως, πρέπει να επισημανθεί, εκ προοιμίου, ότι το Γενικό Δικαστήριο υπογράμμισε, στη σκέψη 103 της αναιρεσιβαλλομένης αποφάσεως, ότι το Ευρωπαϊκό Πρωτάθλημα Ποδοσφαίρου αποτελεί διοργάνωση που μπορεί ευλόγως να θεωρηθεί ενιαία εκδήλωση και όχι συμπίλημα μεμονωμένων εκδηλώσεων που διακρίνονται σε αγώνες «εξαιρετικού ενδιαφέροντος», αγώνες «μη εξαιρετικού ενδιαφέροντος» και σε αγώνες της οικείας εθνικής ομάδας. Εξάλλου, όπως προκύπτει από τη σκέψη 5 της αναιρεσιβαλλομένης αποφάσεως, το Γενικό Δικαστήριο εξέλαβε την έννοια του «Ευρωπαϊκού Πρωταθλήματος Ποδοσφαίρου», στο οποίο αναφέρεται η αιτιολογική σκέψη 18 της οδηγίας 97/36, ως περιλαμβάνουσα μόνον την τελική φάση της εν λόγω διοργανώσεως.

36 Ωστόσο, ούτε η εν λόγω αιτιολογική σκέψη ούτε κανένα άλλο στοιχείο των οδηγιών 85/552 ή 97/36 δεν περιέχει ένδειξη βάσει της οποίας θα μπορούσε να συναχθεί ότι οι όροι «Ευρωπαϊκό Πρωτάθλημα Ποδοσφαίρου» αφορούν μόνον την τελική φάση της εν λόγω διοργανώσεως. Έτσι, οι όροι αυτοί πρέπει, καταρχήν, να καλύπτουν και την αρχική φάση του εν λόγω πρωταθλήματος, δηλαδή το σύνολο των προκριματικών αγώνων. Πάντως, δεν αμφισβητείται ότι οι προκριματικοί αγώνες, οι οποίοι προηγούνται της τελικής φάσεως, δεν μπορούν να θεωρηθούν ότι προκαλούν κατά κανόνα, στο ευρύ κοινό ενός κράτους μέλους, ενδιαφέρον συγκρίσιμο με αυτό που εκδηλώνει το εν λόγω κοινό κατά τη διάρκεια της διεξαγωγής της τελικής φάσεως. Πράγματι, μόνον ορισμένοι συγκεκριμένοι προκριματικοί αγώνες, ιδίως δε αυτοί στους οποίους μετέχει η εθνική ομάδα του οικείου κράτους μέλους ή αυτοί στους οποίους μετέχουν οι λοιπές ομάδες του προκριματικού ομίλου στον οποίο ανήκει η ως άνω ομάδα, μπορούν να προκαλέσουν τέτοιο ενδιαφέρον.

37 Εξάλλου, δεν μπορεί να αμφισβητηθεί ευλόγως ότι η σημασία των αγώνων «εξαιρετικού ενδιαφέροντος» είναι εμφανώς, κατά κανόνα, υπέρτερη εκείνης που αποδίδεται, κατά κανόνα, στους αγώνες της τελικής φάσεως του Ευρωπαϊκού Πρωταθλήματος Ποδοσφαίρου που προηγούνται των εν λόγω αγώνων «εξαιρετικού ενδιαφέροντος», δηλαδή στους αγώνες επιλογής στο πλαίσιο των ομίλων. Επομένως, δεν μπορεί να υποστηριχθεί, εκ των προτέρων, ότι η σημασία που αποδίδεται στην τελευταία αυτή κατηγορία αγώνων είναι ισοδύναμη με αυτήν που αποδίδεται στην πρώτη κατηγορία αγώνων και ότι, ως εκ τούτου, όλοι οι αγώνες επιλογής στο πλαίσιο των ομίλων θεωρούνται

αδιακρίτως ότι αποτελούν μέρος μιας ενιαίας εκδηλώσεως μείζονος σημασίας όπως ακριβώς οι αγώνες «εξαιρετικού ενδιαφέροντος». Έτσι, ο προσδιορισμός εκάστου αγώνος ως εκδηλώσεως μείζονος σημασίας μπορεί να διαφέρει από ένα κράτος μέλος σε άλλο κράτος μέλος.

38 Από τις προηγηθείσες σκέψεις προκύπτει ότι ο νομοθέτης της Ένωσης δεν προετίθετο να επισημάνει ότι το «Ευρωπαϊκό Πρωτάθλημα Ποδοσφαίρου», κατά την έννοια της αιτιολογικής σκέψεως 18 της οδηγίας 97/36, περιορίζεται μόνο στην τελική φάση του και ότι αποτελεί ενιαία και αδιαίρετη εκδήλωση. Αντιθέτως, το Ευρωπαϊκό Πρωτάθλημα Ποδοσφαίρου πρέπει να θεωρείται ως εκδήλωση που διαιρείται, καταρχήν, σε διάφορους αγώνες ή σε διάφορα στάδια, εκ των οποίων δεν μπορούν κατ' ανάγκην να λαμβάνουν όλοι τον χαρακτηρισμό της εκδηλώσεως μείζονος σημασίας.

39 Πάντως, επιβάλλεται η διευκρίνιση ότι μια τέτοια εσφαλμένη ερμηνεία, εκ μέρους του Γενικού Δικαστηρίου, της αιτιολογικής σκέψεως 18 της οδηγίας 97/36, ιδίως δε της έννοιας του Ευρωπαϊκού Πρωταθλήματος Ποδοσφαίρου, δεν είχε επίπτωση στην υπό κρίση υπόθεση.

40 Όσον αφορά, ευθύς εξαρχής, τον αποκλεισμό των προκριματικών αγώνων από τον ορισμό του Ευρωπαϊκού Πρωταθλήματος Ποδοσφαίρου, αρκεί να υπομνησθεί ότι το Ηνωμένο Βασίλειο δεν συμπεριέλαβε τους εν λόγω αγώνες στον κατάλογο των εκδηλώσεων μείζονος σημασίας και ότι, ως εκ τούτου, η επίδικη απόφαση δεν αφορά τέτοιους αγώνες.

41 Εν συνεχεία, επιβάλλεται η διαπίστωση ότι το Γενικό Δικαστήριο εξέτασε, στις σκέψεις 128 έως 139 της αναιρεσιβαλλομένης αποφάσεως, βάσει των στοιχείων που παρέσχε η UEFA και υπό το πρίσμα της συγκεκριμένης αντιλήψεως του κοινού στο Ηνωμένο Βασίλειο, αν όλοι οι αγώνες της τελικής φάσεως του Ευρωπαϊκού Πρωταθλήματος Ποδοσφαίρου όντως προκαλούσαν, στο κοινό αυτό, επαρκές ενδιαφέρον ώστε να είναι δυνατόν να αποτελούν μέρος εκδηλώσεως μείζονος σημασίας. Πάντως, το Γενικό Δικαστήριο, καταλήγοντας στο συμπέρασμα ότι αυτό συμβαίνει εν προκειμένω, διαπίστωσε βασίμως ότι το σύνολο των αγώνων που υπάγονται στην τελική φάση του Ευρωπαϊκού Πρωταθλήματος Ποδοσφαίρου μπορούσε να θεωρηθεί, στο Ηνωμένο Βασίλειο, ως ενιαία εκδήλωση μείζονος σημασίας. Επομένως, η εκτίμησή του ήταν, εν τοις πράγμασι, σύμφωνη προς ό,τι απορρέει από τη σκέψη 38 της παρούσας αποφάσεως.

42 Τέλος, από τις εκτιμήσεις που εκτίθενται στις σκέψεις 107 έως 114 της παρούσας αποφάσεως προκύπτει ότι η εσφαλμένη ερμηνεία της αιτιολογικής σκέψεως 18 της οδηγίας 97/36 δεν είχε επίπτωση επί του συμπεράσματος του Γενικού Δικαστηρίου ότι η αιτιολογία της επίδικης αποφάσεως πληροί τις προϋποθέσεις τις οποίες θέτει το άρθρο 253 ΕΚ.

43 Ούτως εχόντων των πραγμάτων, το Γενικό Δικαστήριο, ακολουθώντας τη συλλογιστική που εκτέθηκε στη σκέψη 35 της παρούσας αποφάσεως, κατέληξε στη διαπίστωση η οποία παρατέθηκε στη σκέψη 120 της αναιρεσιβαλλομένης αποφάσεως και κατά την οποία κανένα κράτος μέλος δεν υποχρεούται να κοινοποιεί στην Επιτροπή τους ειδικούς λόγους για τους οποίους η τελική φάση του Ευρωπαϊκού Πρωταθλήματος Ποδοσφαίρου προσδιορίζεται, στο σύνολό της, ως ενιαία εκδήλωση μείζονος σημασίας στο οικείο κράτος μέλος.

44 Πάντως, δεδομένου ότι η τελική φάση του Ευρωπαϊκού Πρωταθλήματος Ποδοσφαίρου δεν μπορεί βασίμως να συμπεριληφθεί, στο σύνολό της, σε κατάλογο εκδηλώσεων μείζονος σημασίας ανεξαρτήτως του ενδιαφέροντος που προκαλούν οι αγώνες στο οικείο κράτος μέλος, το τελευταίο αυτό κράτος μέλος δεν απαλλάσσεται από την υποχρέωσή του να κοινοποιεί στην Επιτροπή τους λόγους που παρέχουν τη δυνατότητα να γίνει δεκτό ότι, στο ειδικό πλαίσιο της κοινωνίας του εν λόγω κράτους, η τελική φάση του Ευρωπαϊκού Πρωταθλήματος Ποδοσφαίρου αποτελεί ενιαία εκδήλωση που πρέπει να θεωρηθεί, στο σύνολό της, ως εκδήλωση μείζονος σημασίας για την εν λόγω κοινωνία και όχι ως συμπίλημα μεμονωμένων εκδηλώσεων που διακρίνονται σε αγώνες διαφόρων επιπέδων ενδιαφέροντος.

45 Επομένως, το Γενικό Δικαστήριο υπέπεσε σε πλάνη περί το δίκαιο, στη σκέψη 120 της αναιρεσιβαλλομένης αποφάσεως, ως εκ του ότι έκρινε ότι η Επιτροπή δεν μπορούσε να θεωρήσει ότι η καταχώριση αγώνων της τελικής φάσεως του Ευρωπαϊκού Πρωταθλήματος Ποδοσφαίρου αντιβαίνει στο δίκαιο της Ένωσης, για τον λόγο ότι το οικείο κράτος μέλος δεν της κοινοποίησε τους ειδικούς λόγους που τους καθιστούν εκδηλώσεις μείζονος σημασίας για την κοινωνία.

46 Υπό τις συνθήκες αυτές, πρέπει να εξετασθεί αν, υπό το πρίσμα της ως άνω πλάνης, η αναιρεσιβαλλόμενη απόφαση πρέπει να αναιρεθεί.

47 Συναφώς, από τη νομολογία του Δικαστηρίου προκύπτει ότι η πλάνη περί το δίκαιο στην οποία υπέπεσε το Γενικό δικαστήριο δεν είναι ικανή να επισύρει την αναίρεση της αναιρεσιβαλλομένης αποφάσεως εάν το διατακτικό της εν λόγω αποφάσεως είναι βάσιμο για άλλους νομικούς λόγους (βλ., υπό το πνεύμα αυτό, αποφάσεις της 2ας Απριλίου 1998, C-367/95 P, Επιτροπή κατά Sytraval και Brink's France, Συλλογή 1998, σ. I-1719, σκέψη 47, καθώς και της 29ης Μαρτίου 2011, C-352/09 P, ThyssenKrupp Nirosta κατά Επιτροπής, Συλλογή 2011, σ. I-2359, σκέψη 136).

48 Στην υπό κρίση υπόθεση, πρέπει να επισημανθεί, πρώτον, ότι, για να καταστεί δυνατόν να ασκήσει η Επιτροπή την εξουσία ελέγχου που διαθέτει, η αιτιολογία που οδήγησε ένα κράτος μέλος στο να προσδιορίσει μια εκδήλωση ως εκδήλωση μείζονος σημασίας μπορεί να είναι συνοπτική, υπό την προϋπόθεση ότι η εν λόγω αιτιολογία είναι λυσιτελής. Έτσι, δεν μπορεί να απαιτείται, ιδίως, να παραθέτει το κράτος μέλος, στην ίδια την κοινοποίηση των σχετικών μέτρων, λεπτομερή και αριθμητικά δεδομένα όσον αφορά κάθε στοιχείο ή τμήμα της εκδηλώσεως που αποτέλεσε αντικείμενο κοινοποιήσεως στην Επιτροπή.

49 Συναφώς, επιβάλλεται η διευκρίνιση ότι, αν η Επιτροπή έχει αμφιβολίες, βάσει των στοιχείων που έχει στη διάθεσή της, όσον αφορά τον προσδιορισμό μιας εκδηλώσεως ως εκδηλώσεως μείζονος σημασίας, οφείλει να ζητήσει διευκρινίσεις από το κράτος μέλος που προέβη στον εν λόγω προσδιορισμό (βλ., κατ' αναλογίαν, απόφαση της 29ης Μαρτίου 2012, C-505/09 P, Επιτροπή κατά Εσθονίας, σκέψη 67).

50 Εν προκειμένω, από την ανακοίνωση των μέτρων που έλαβε το Ηνωμένο Βασίλειο, τα οποία κοινοποιήθηκαν στην Επιτροπή στις 5 Μαΐου 2000 και τα οποία επισυνάφθηκαν σε παράρτημα της επίδικης αποφάσεως, προκύπτει, ιδίως, ότι το εν λόγω κράτος μέλος προσδιόρισε την τελική φάση του Ευρωπαϊκού Πρωταθλήματος Ποδοσφαίρου, στο σύνολό της, ως εκδήλωση μείζονος σημασίας για τους λόγους, πρώτον, ότι το εν λόγω σύνολο αγώνων, περιλαμβανομένων, ως εκ τούτου, και των αγώνων «μη εξαιρετικού ενδιαφέροντος», είχε ιδιαίτερη απήχηση σε εθνικό επίπεδο και παρουσίαζε ειδικό ενδιαφέρον και για πρόσωπα άλλα από αυτά που παρακολουθούν συνήθως τους ποδοσφαιρικούς αγώνες, δεύτερον, ότι η τηλεθέαση επρόκειτο αναμφίβολα να είναι υψηλή και, τρίτον, ότι το εν λόγω σύνολο αγώνων αποτελούσε, κατά παράδοση, αντικείμενο απευθείας μεταδόσεως μέσω δωρεάν τηλεοπτικού προγράμματος.

51 Οι ως άνω πληροφορίες, οι οποίες κοινοποιήθηκαν από το Ηνωμένο Βασίλειο σύμφωνα με τις απαιτήσεις του άρθρου 3α, παράγραφος 2, της οδηγίας 89/552, παρείχαν τη δυνατότητα στην Επιτροπή να ασκήσει τον έλεγχό της και να ζητήσει, στην περίπτωση που το έκρινε αναγκαίο ή σκόπιμο, συμπληρωματικές διευκρινίσεις από το εν λόγω κράτος μέλος ή την προσκόμιση στοιχείων άλλων από αυτά που περιέχονται στην κοινοποίηση στην οποία προέβη το τελευταίο αυτό κράτος μέλος.

52 Δεύτερον, από κανένα στοιχείο δεν προκύπτει ότι η Επιτροπή δεν έχει ασκήσει έναν τέτοιο έλεγχο, ο οποίος έχει περιορισμένο χαρακτήρα, και ότι αυτή δεν έχει εξετάσει, υπό το πρίσμα των λόγων που μνημονεύθηκαν στη σκέψη 50 της παρούσας αποφάσεως, αν ο υπουργός υπέπεσε σε πρόδηλη πλάνη εκτιμήσεως προσδιορίζοντας ότι οι αγώνες, στο σύνολό τους, οι οποίοι αποτελούν μέρος της τελικής φάσεως του Ευρωπαϊκού Πρωταθλήματος Ποδοσφαίρου, συνιστούν εκδηλώσεις μείζονος σημασίας.

53 Συναφώς, από την αιτιολογική σκέψη 6 της επίδικης αποφάσεως προκύπτει, ευθύς εξαρχής, ότι η Επιτροπή όντως εξακρίβωσε αν το σύνολο της τελικής φάσεως του Ευρωπαϊκού Πρωταθλήματος Ποδοσφαίρου, περιλαμβανομένων, ως εκ τούτου, και των αγώνων «μη εξαιρετικού ενδιαφέροντος», είχε ιδιαίτερη απήχηση στο Ηνωμένο Βασίλειο, δηλαδή αν οι αγώνες της εν λόγω διοργανώσεως ήσαν πολύ δημοφιλείς στο ευρύ κοινό και όχι μόνον στους τηλεθεατές που παρακολουθούν τακτικά ποδοσφαιρικούς αγώνες μέσω της τηλεόρασης. Ομοίως, από την αιτιολογική σκέψη 18 της ως άνω αποφάσεως απορρέει ότι η Επιτροπή έλαβε υπόψη το γεγονός ότι η εν λόγω διοργάνωση, στο σύνολό της και περιλαμβανομένων, ως εκ τούτου, και των αγώνων «μη εξαιρετικού ενδιαφέροντος», αποτελούσε κατά παράδοση αντικείμενο μεταδόσεως μέσω τηλεοπτικών σταθμών ελεύθερης προσβάσεως και ότι είχε υψηλή τηλεθέαση.

54 Εν συνεχεία, από τη δικογραφία προκύπτει ότι, ενώπιον του Γενικού Δικαστηρίου, η Επιτροπή επισύναψε σε παράρτημα του υπομνήματος αντικρούσεως πλείονα έγγραφα, τα οποία περιείχαν αριθμητικά στοιχεία και επί των οποίων αυτή στηρίχθηκε προκειμένου να εξακριβώσει τη νομιμότητα των μέτρων που κοινοποίησε το Ηνωμένο Βασίλειο, συμπεριλαμβανομένων των εγγράφων τα οποία προέρχονταν από το εν λόγω κράτος μέλος και τα οποία προέβαιναν σε διάκριση μεταξύ των αγώνων «εξαιρετικού ενδιαφέροντος», των αγώνων «μη εξαιρετικού ενδιαφέροντος» και των αγώνων στους οποίους μετέχει η εθνική ομάδα. Πάντως, η UEFA δεν αμφισβήτησε ότι τα ως άνω έγγραφα αποτέλεσαν το έρεισμα επί του οποίου στηρίχθηκε η επίδικη απόφαση και αναγνώρισε μάλιστα ότι η Επιτροπή είχε λάβει υπόψη τέτοια στατιστικά στοιχεία (βλ. σκέψη 58 της παρούσας αποφάσεως).

55 Τέλος, η UEFA δεν μπορεί να υποστηρίζει λυσιτελώς ότι ο φερόμενος ως ανεπαρκής χαρακτήρας του ασκηθέντος από την Επιτροπή ελέγχου προέκυπτε από το γεγονός ότι τα εν λόγω έγγραφα, τα οποία περιέχουν αριθμητικά στοιχεία, αφορούν την προ του έτους 2000 περίοδο και ότι η Επιτροπή δεν έλαβε υπόψη τα σχετικά με την περίοδο 2000-2007 στοιχεία, ενώ όφειλε να θεμελιώσει την επίδικη απόφαση βάσει στοιχείων που ήσαν διαθέσιμα κατά την ημερομηνία εκδόσεως της εν λόγω αποφάσεως, ήτοι στις 16 Οκτωβρίου 2007.

56 Συναφώς, πρέπει να υπομνησθεί ότι η επίδικη απόφαση εκδόθηκε προς αντικατάσταση της αποφάσεως την οποία περιείχε η επιστολή της 28ης Ιουλίου 2000, απευθυνθείσα στο Ηνωμένο Βασίλειο από τον γενικό διευθυντή της Γενικής Διευθύνσεως «Εκπαίδευση και πολιτισμός», αποφάσεως που ακυρώθηκε με την προπαρατεθείσα απόφαση του Γενικού Δικαστηρίου Infront WM κατά Επιτροπής, για τον λόγο ότι αυτή δεν ελήφθη από το σώμα των Επιτρόπων. Έτσι, προς κατοχύρωση της ασφαλείας δικαίου, η Επιτροπή προσέδωσε στην επίδικη απόφαση αναδρομική ισχύ, εξετάζοντας τα ίδια εθνικά μέτρα, ήτοι εκείνα που κοινοποιήθηκαν από το Ηνωμένο Βασίλειο στις 5 Μαΐου 2000, και προβλέποντας ότι η απόφαση αυτή ίσχυε από τις 18 Νοεμβρίου 2000, ήτοι από της δημοσιεύσεως των εν λόγω μέτρων στην *Επίσημη Εφημερίδα των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων*.

57 Πάντως, από τη νομολογία προκύπτει ότι η Επιτροπή μπορούσε να προσδώσει στην επίδικη απόφαση μια τέτοια αναδρομική ισχύ (βλ. απόφαση της 13ης Νοεμβρίου 1990, C-331/88, Fedesa κ.λπ., Συλλογή 1990, σ. I-4023, σκέψεις 45 έως 47), λαμβανομένου υπόψη, εξάλλου, ότι η εν λόγω ισχύς δεν αμφισβητήθηκε από την UEFA.

58 Υπό τις συνθήκες αυτές, η Επιτροπή όφειλε να διεξαγάγει την εξέτασή της αναφορικά με την κατάσταση που υφίστατο το 2000. Συναφώς, δεδομένης της ελλείψεως αμφισβητήσεως εκ μέρους της UEFA, δεν είναι αναγκαίο να εξετασθεί αν εναπέκειτο στην Επιτροπή να λάβει υπόψη την κατάσταση αυτή κατά την ημερομηνία της εκδόσεως της αποφάσεως, η οποία αντικαταστάθηκε από την επίδικη απόφαση, ή κατά την ημερομηνία της δημοσιεύσεως των κοινοποιηθέντων εθνικών μέτρων. Έτσι, η Επιτροπή όφειλε να εξακριβώσει αν, κατά την εν λόγω περίοδο, οι αγώνες, στο σύνολό τους, που αποτελούσαν μέρος της τελικής φάσεως του Ευρωπαϊκού Πρωταθλήματος Ποδοσφαίρου μπορούσαν να θεωρηθούν ως εκδηλώσεις μείζονος σημασίας. Πάντως, από τη δικογραφία προκύπτει ότι η UEFA δεν υπέβαλε στο Γενικό Δικαστήριο κανένα στοιχείο που θα μπορούσε να του παράσχει τη δυνατότητα να διαπιστώσει ότι η Επιτροπή δεν είχε λάβει την επίδικη απόφαση με γνώμονα στοιχεία

που ήσαν διαθέσιμα το 2000. Όλως αντιθέτως, η UEFA αναγνώρισε ότι η Επιτροπή στηρίχθηκε σε στατιστικά στοιχεία τα οποία υφίσταντο κατά την ημερομηνία της εκδόσεως της περιεχόμενης στην επιστολή της 28ης Ιουλίου 2000 αποφάσεως.

59 Τρίτον, η UEFA μπορούσε να αποδείξει ενώπιον του Γενικού Δικαστηρίου ότι, βάσει των στοιχείων αυτών, η Επιτροπή όφειλε να συναγάγει ότι το Ηνωμένο Βασίλειο, προσδιορίζοντας ότι οι αγώνες, στο σύνολό τους, που αποτελούν μέρος της τελικής φάσεως του Ευρωπαϊκού Πρωταθλήματος Ποδοσφαίρου, συνιστούν εκδηλώσεις μείζονος σημασίας, είχε υποπέσει σε πρόδηλη πλάνη εκτιμήσεως.

60 Πάντως, προς τον σκοπό αυτό, η UEFA υπέβαλε στο Γενικό Δικαστήριο τα στοιχεία σχετικά, ιδίως, με τα ποσοστά τηλεθέασης των τελικών φάσεων του Ευρωπαϊκού Πρωταθλήματος Ποδοσφαίρου του 1996 και του Ευρωπαϊκού Πρωταθλήματος Ποδοσφαίρου του 2000, υποστηρίζοντας ότι τα στοιχεία αυτά κατεδείκνυαν ότι οι αγώνες «μη εξαιρετικού ενδιαφέροντος» δεν είχαν, στο Ηνωμένο Βασίλειο, ιδιαίτερη απήχηση στους τηλεθεατές που δεν παρακολουθούν τακτικά τους ποδοσφαιρικούς αγώνες.

61 Το Γενικό Δικαστήριο εξέτασε τα ως άνω στοιχεία στις σκέψεις 131 και 132 της αναιρεσιβαλλομένης αποφάσεως, αλλά δεν επιβεβαίωσε την προτεινόμενη από την UEFA εκτίμηση.

62 Το Γενικό Δικαστήριο συνήγαγε, στη σκέψη 139 της αναιρεσιβαλλομένης αποφάσεως, λαμβανομένων υπόψη και άλλων στοιχείων τα οποία υποβλήθηκαν από την UEFA και τα οποία αφορούσαν τη μετά το έτος 2000 περίοδο (σκέψεις 128 έως 130, 135 και 136 της ίδιας αποφάσεως), ότι η UEFA δεν είχε αποδείξει ότι οι περιλαμβανόμενες στις αιτιολογικές σκέψεις 6 και 18 της επίδικης αποφάσεως διαπιστώσεις, οι οποίες μνημονεύθηκαν στη σκέψη 53 της παρούσας αποφάσεως, ενέχουν πλάνη ούτε ότι, κατά συνέπεια, η Επιτροπή όφειλε να καταλήξει στο συμπέρασμα ότι το Ηνωμένο Βασίλειο, προσδιορίζοντας ότι οι αγώνες, στο σύνολό τους, που αποτελούν μέρος της τελικής φάσεως του Ευρωπαϊκού Πρωταθλήματος Ποδοσφαίρου συνιστούν εκδηλώσεις μείζονος σημασίας, είχε υποπέσει σε πρόδηλη πλάνη εκτιμήσεως.

63 Από τις προηγηθείσες σκέψεις προκύπτει ότι η πλάνη περί το δίκαιο, στην οποία υπέπεσε το Γενικό Δικαστήριο, δεν είναι ικανή να επισύρει την αναίρεση της αναιρεσιβαλλομένης αποφάσεως, διότι το διατακτικό της εν λόγω αποφάσεως είναι βάσιμο για άλλους νομικούς λόγους. Κατά συνέπεια, το πρώτο σκέλος του δευτέρου λόγου αναιρέσεως πρέπει να απορριφθεί ως αλυσιτελές.

64 Με το δεύτερο σκέλος του ίδιου λόγου αναιρέσεως, η UEFA προσάπτει στο Γενικό Δικαστήριο ότι αυτό στήριξε, στο πλαίσιο της εκτιμήσεώς του που μνημονεύθηκε στις σκέψεις 60 και 62 της παρούσας αποφάσεως, πλείονα εκ των συμπερασμάτων του σε στοιχεία που η ίδια η Επιτροπή δεν είχε λάβει υπόψη.

65 Συναφώς, πρέπει να υπομνησθεί ότι, στο πλαίσιο του κατά το άρθρο 263 ΣΛΕΕ ελέγχου νομιμότητας, το Γενικό Δικαστήριο δεν μπορεί να υποκαταστήσει με τη δική του αιτιολογία αυτήν του εκδόντος την προσβαλλόμενη πράξη και δεν μπορεί να συμπληρώσει, με το δικό του σκεπτικό, κενό στην αιτιολόγηση της εν λόγω πράξεως, κατά τρόπον ώστε η εκ μέρους του Γενικού Δικαστηρίου εξέταση να μην συναρτάται με καμία από τις εκτιμήσεις που περιέχονται στην τελευταία αυτή πράξη (βλ., υπό το πνεύμα αυτό, απόφαση της 24ης Ιανουαρίου 2013, C-73/11 P, Frucona Košice κατά Επιτροπής, σκέψεις 87 έως 90 και εκεί παρατιθέμενη νομολογία).

66 Πάντως, εν προκειμένω, η εξέταση, την οποία διεξήγαγε το Γενικό Δικαστήριο στις σκέψεις 126 έως 139 της αναιρεσιβαλλομένης αποφάσεως συναρτάται με τις απαντώσες στις αιτιολογικές σκέψεις 6 και 18 της επίδικης αποφάσεως εκτιμήσεις και απλώς και μόνον ενισχύει τις διαπιστώσεις που περιλαμβάνονται στις εν λόγω αιτιολογικές σκέψεις.

67 Με το τρίτο σκέλος του ως άνω λόγου αναιρέσεως, η UEFA προβάλλει ότι το Γενικό Δικαστήριο προέβη στην ανάλυση, η οποία μνημονεύθηκε στις σκέψεις 60 και 62 της παρούσας αποφάσεως, βάσει στοιχείων που αυτό αξιολόγησε κατά προδήλως εσφαλμένο τρόπο.

68 Με το εν λόγω σκέλος του υπό κρίση λόγου αναιρέσεως επιδιώκεται, στην πραγματικότητα, να υποκαταστήσει το Δικαστήριο με τη δική του εκτίμηση των πραγματικών περιστατικών εκείνη του Γενικού Δικαστηρίου, χωρίς η UEFA να προβάλει παραμόρφωση των πραγματικών περιστατικών και των αποδεικτικών στοιχείων που υποβλήθηκαν στην κρίση του Γενικού Δικαστηρίου. Επομένως, κατά πάγια νομολογία του Δικαστηρίου, το εν λόγω σκέλος του υπό κρίση λόγου αναιρέσεως πρέπει να απορριφθεί ως απαράδεκτο (βλ. αποφάσεις της 18ης Μαΐου 2006, C-397/03 P, Archer Daniels Midland και Archer Daniels Midland Ingredients κατά Επιτροπής, Συλλογή 2006, σ. I-4429, σκέψη 85, καθώς και προπαρατεθείσα απόφαση ThyssenKrupp Nirosta κατά Επιτροπής, σκέψη 180).

69 Κατόπιν των ανωτέρω σκέψεων, ο δεύτερος λόγος αναιρέσεως πρέπει να απορριφθεί στο σύνολό του.

Επί του τρίτου λόγου αναιρέσεως, που αντλείται από πλάνες περί το δίκαιο στις οποίες υπέπεσε το Γενικό Δικαστήριο κατά την εφαρμογή των διατάξεων της Συνθήκης σχετικά με τις δημόσιες επιχειρήσεις και τις επιχειρήσεις στις οποίες τα κράτη μέλη χορηγούν ειδικά ή αποκλειστικά δικαιώματα

Επιχειρηματολογία των διαδίκων

70 Με το πρώτο σκέλος του τρίτου λόγου αναιρέσεως που προέβαλε, η UEFA υποστηρίζει ότι το Γενικό Δικαστήριο υπέπεσε σε πλάνη ως εκ του ότι αντιπαρήλθε σιωπηρώς το προκαταρκτικό ζήτημα αν το άρθρο 86, παράγραφος 1, ΕΚ είναι κρίσιμο εν προκειμένω. Ειδικότερα, κατά την UEFA, καίτοι το Γενικό Δικαστήριο συνήγαγε ότι τα μέτρα που θέσπισε το Ηνωμένο Βασίλειο δεν ισοδυναμούσαν με χορήγηση ειδικών ή αποκλειστικών δικαιωμάτων, τούτο δεν επιλύει το σχετικό ζήτημα, διότι οι ενδιαφερόμενες επιχειρήσεις, ιδίως δε το BBC και το Channel 4, είναι δημόσιες επιχειρήσεις κατά την έννοια της διατάξεως αυτής.

71 Με το δεύτερο σκέλος του ίδιου λόγου αναιρέσεως, η UEFA εκτιμά ότι η εκ μέρους του Γενικού Δικαστηρίου ανάλυση καταδεικνύει εσφαλμένη ερμηνεία της κατά το άρθρο 86, παράγραφος 1, ΕΚ έννοιας των «ειδικών δικαιωμάτων», ερμηνεία λόγω της οποίας το Γενικό Δικαστήριο συνήγαγε εσφαλμένως ότι τα μέτρα που θέσπισε το Ηνωμένο Βασίλειο δεν ισοδυναμούσαν με χορήγηση ειδικών δικαιωμάτων στους τηλεοπτικούς οργανισμούς που εκμεταλλεύονται τηλεοπτικούς σταθμούς ελεύθερης προσβάσεως. Το Γενικό Δικαστήριο εκτίμησε, ιδίως, κατά τυπολατρικό και θεωρητικό τρόπο το ζήτημα αν η νομοθεσία του εν λόγω κράτους μέλους χορηγούσε ειδικά δικαιώματα σε τέτοιους τηλεοπτικούς οργανισμούς. Κατά την UEFA, το Γενικό Δικαστήριο αγνόησε την οικονομική πραγματικότητα, καθόσον η νομοθεσία αυτή παρέχει τη δυνατότητα, στην πράξη, στους τηλεοπτικούς σταθμούς που εκμεταλλεύονται τηλεοπτικούς σταθμούς ελεύθερης προσβάσεως να αποκτήσουν αποκλειστικά δικαιώματα μετάδοσης των αγώνων της τελικής φάσεως του Ευρωπαϊκού Πρωταθλήματος Ποδοσφαίρου στο Ηνωμένο Βασίλειο, ενώ οι τηλεοπτικοί οργανισμοί που εκμεταλλεύονται συνδρομητικούς τηλεοπτικούς σταθμούς δεν μπορούν, στην πράξη, να αποκτήσουν τέτοια δικαιώματα μετάδοσης.

72 Με το τρίτο σκέλος του ως άνω λόγου αναιρέσεως, η UEFA προβάλλει ότι το Γενικό Δικαστήριο όφειλε να διαπιστώσει την ύπαρξη ειδικών δικαιωμάτων χορηγουμένων στους τηλεοπτικούς οργανισμούς που εκμεταλλεύονται τηλεοπτικούς σταθμούς ελεύθερης προσβάσεως, για τον λόγο ότι το Ηνωμένο Βασίλειο είχε σαφώς απονείμει «νομικά προνόμια» στους εν λόγω τηλεοπτικούς οργανισμούς. Συγκεκριμένα, αν ένας επιχειρηματίας που εκμεταλλεύεται συνδρομητικό τηλεοπτικό σταθμό αγοράσει από την UEFA το δικαίωμα μετάδοσης ενός αγώνα της τελικής φάσεως του Ευρωπαϊκού Πρωταθλήματος Ποδοσφαίρου στο Ηνωμένο Βασίλειο, δεν θα ήταν επιτρεπτό στον εν λόγω επιχειρηματία να ασκήσει το δικαίωμα αυτό, εκτός αν αυτός έχει επίσης προτείνει, με εύλογους όρους, την απόκτηση του εν λόγω δικαιώματος στους τηλεοπτικούς οργανισμούς που

εκμεταλλεύονται τηλεοπτικούς σταθμούς ελεύθερης προσβάσεως. Αντιθέτως, ο εν λόγω επιχειρηματίας ουδόλως υποχρεούται να προτείνει την απόκτηση των εν λόγω δικαιωμάτων σε άλλους επιχειρηματίες που εκμεταλλεύονται συνδρομητικούς τηλεοπτικούς σταθμούς.

73 Κατά την Επιτροπή, ο τρίτος λόγος αναιρέσεως είναι απαράδεκτος στο μέτρο που η UEFA προβάλλει πλείονα επιχειρήματα τα οποία αυτή δεν είχε προβάλει με το εισαγωγικό δικόγραφό της ενώπιον του Γενικού Δικαστηρίου. Επιπλέον, κατά την άποψη της Επιτροπής, αυτός ο λόγος αναιρέσεως στερείται ερείσματος, άποψη την οποία συμμερίζεται το Ηνωμένο Βασίλειο.

Εκτίμηση του Δικαστηρίου

74 Όσον αφορά το πρώτο σκέλος του τρίτου λόγου αναιρέσεως, πρέπει να επισημανθεί, αφενός, ότι, αντιθέτως προς ό,τι υποστηρίζει η UEFA, το Γενικό Δικαστήριο δεν «αντιπαρήλθε σιωπηρώς» το προκαταρκτικό ζήτημα αν το άρθρο 86, παράγραφος 1, ΕΚ ήταν εφαρμοστέο εν προκειμένω. Το Γενικό Δικαστήριο εξέτασε το ζήτημα αυτό στις σκέψεις 165 έως 171 της αναιρεσιβαλλομένης αποφάσεως και συνήγαγε ότι η διάταξη αυτή δεν ήταν κρίσιμη και, ως εκ τούτου, δεν ετύγχανε εφαρμογής.

75 Αφετέρου, επιβάλλεται η διαπίστωση ότι, ενώπιον του Γενικού Δικαστηρίου, η UEFA δεν προέβαλε κανένα λόγο ακυρώσεως αντλούμενο από το ότι το άρθρο 86, παράγραφος 1, ΕΚ ήταν εφαρμοστέο για τον λόγο ότι ορισμένοι τηλεοπτικοί οργανισμοί, οι οποίοι εκμεταλλεύονταν τηλεοπτικούς σταθμούς ελεύθερης προσβάσεως, ήσαν δημόσιες επιχειρήσεις κατά την έννοια του άρθρου 86, παράγραφος 1, ΕΚ.

76 Επομένως, κατά πάγια νομολογία του Δικαστηρίου, το επιχείρημα αυτό πρέπει να απορριφθεί ως απαράδεκτο (βλ. απόφαση της 19ης Ιουλίου 2012, C-628/10 P και C-14/11 P, Alliance One International και Standard Commercial Tobacco κατά Επιτροπής και Επιτροπή κατά Alliance One International κ.λπ., σκέψη 111 και εκεί παρατιθέμενη νομολογία).

77 Όσον αφορά το δεύτερο σκέλος του ως άνω λόγου αναιρέσεως, δεν αμφισβητείται ότι το γράμμα των άρθρων 98 και 101 του νόμου 1996 περί ραδιοτηλεοπτικών εκπομπών, όπως τροποποιήθηκε με τις κανονιστικές αποφάσεις του 2000 περί τηλεοπτικών εκπομπών, δεν προβαίνει σε καμία διάκριση μεταξύ των διαφόρων κατηγοριών των τηλεοπτικών οργανισμών και, ειδικότερα, δεν παρέχει στους τηλεοπτικούς οργανισμούς, οι οποίοι εκμεταλλεύονται τηλεοπτικούς σταθμούς ελεύθερης προσβάσεως, προστασία μη παρεχόμενη και σε αυτούς που εκμεταλλεύονται συνδρομητικούς τηλεοπτικούς σταθμούς, λαμβανομένου υπόψη ότι όλοι αυτοί οι τηλεοπτικοί οργανισμοί είναι, ιδίως, ελεύθεροι να αποκτούν μη αποκλειστικά δικαιώματα μετάδοσης των εκδηλώσεων μείζονος σημασίας και να μεταδίδουν τις εν λόγω εκδηλώσεις κατά μη αποκλειστικό τρόπο.

78 Βεβαίως, δεν μπορεί να αποκλεισθεί ότι, στην πράξη, ορισμένοι μόνο τηλεοπτικοί οργανισμοί που εκμεταλλεύονται τηλεοπτικούς σταθμούς ελεύθερης προσβάσεως, όπως το BBC και η ITV, μεταδίδουν τελικώς, κατόπιν αδείας της Office of Communications, το σύνολο των αγώνων της τελικής φάσεως του Ευρωπαϊκού Πρωταθλήματος Ποδοσφαίρου στο Ηνωμένο Βασίλειο, δεδομένου ότι οι τηλεοπτικοί οργανισμοί που εκμεταλλεύονται συνδρομητικούς τηλεοπτικούς σταθμούς ενδιαφέρονται μόνο για μετάδοση έχουσα αποκλειστικότητα και, ως εκ τούτου, δεν υποβάλλουν προσφορά για την απόκτηση των σχετικών δικαιωμάτων.

79 Πάντως, όπως διαπίστωσε, κατ' ουσίαν, το Γενικό Δικαστήριο στη σκέψη 171 της αναιρεσιβαλλομένης αποφάσεως, το αποτέλεσμα αυτό αποτελεί απόρροια της εμπορικής στρατηγικής των τηλεοπτικών οργανισμών οι οποίοι εκμεταλλεύονται συνδρομητικούς τηλεοπτικούς σταθμούς και οι οποίοι έχουν επιλέξει ένα επιχειρηματικό πρότυπο που προσδίδει μεγάλη σημασία στην αποκλειστικότητα, οπότε αυτοί είναι λιγότερο διατεθειμένοι να δεχθούν τη μη αποκλειστική μετάδοση των εκδηλώσεων μείζονος σημασίας από ό,τι οι τηλεοπτικοί οργανισμοί που εκμεταλλεύονται τηλεοπτικούς σταθμούς

ελεύθερης προσβάσεως. Έτσι, το αποτέλεσμα αυτό προκύπτει κυρίως από την ελεύθερη εμπορική επιλογή της πρώτης αυτής κατηγορίας τηλεοπτικών οργανισμών και δεν μπορεί, ως εκ τούτου, να αποδοθεί στη νομοθεσία του Ηνωμένου Βασιλείου.

80 Όσον αφορά το τρίτο σκέλος του ως άνω λόγου αναιρέσεως, πρέπει να επισημανθεί ότι η UEFA δεν προέβαλε, ενώπιον του Γενικού Δικαστηρίου, λόγο ακυρώσεως αντλούμενο από το ότι οι τηλεοπτικοί οργανισμοί, οι οποίοι εκμεταλλεύονται τηλεοπτικούς σταθμούς ελεύθερης προσβάσεως, απολαύουν προνομίου για τον λόγο ότι οι τηλεοπτικοί οργανισμοί, οι οποίοι εκμεταλλεύονται συνδρομητικούς τηλεοπτικούς σταθμούς, οφείλουν να προτείνουν σ' αυτούς την απόκτηση των δικαιωμάτων μετάδοσης του συνόλου των αγώνων της τελικής φάσεως του Ευρωπαϊκού Πρωταθλήματος Ποδοσφαίρου. Επομένως, κατά τη νομολογία που παρατέθηκε στη σκέψη 76 της παρούσας αποφάσεως, το επιχείρημα αυτό πρέπει να απορριφθεί ως απαράδεκτο.

81 Κατόπιν των ανωτέρω σκέψεων, ο τρίτος λόγος αναιρέσεως πρέπει να απορριφθεί ως εν μέρει αβάσιμος και εν μέρει απαράδεκτος.

Επί του τετάρτου λόγου αναιρέσεως, που αντλείται από παράβαση άλλων διατάξεων της Συνθήκης σχετικά με τον ανταγωνισμό

Επιχειρηματολογία των διαδίκων

82 Η UEFA προβάλλει ότι, δεδομένου ότι το άρθρο 86, παράγραφος 1, ΕΚ είναι σαφώς εφαρμοστέο εν προκειμένω, το Γενικό Δικαστήριο υπέπεσε σε πλάνη περί το δίκαιο καθόσον δεν εξέτασε το ζήτημα αν τα ληφθέντα από το Ηνωμένο Βασίλειο μέτρα έχουν ως αποτέλεσμα να περιέλθουν το BBC και η ITV σε μια θέση στην οποία δεν θα μπορούσαν οι ίδιοι οι εν λόγω τηλεοπτικοί οργανισμοί να περιέλθουν δίχως να παραβιάσουν το δίκαιο του ανταγωνισμού ή σε μια θέση που παρείχε στους εν λόγω τηλεοπτικούς οργανισμούς τη δυνατότητα να προβαίνουν ευκολότερα σε παραβιάσεις του δικαίου του ανταγωνισμού.

83 Κατά την Επιτροπή, ο τέταρτος λόγος αναιρέσεως είναι αλυσιτελής.

Εκτίμηση του Δικαστηρίου

84 Η UEFA προσάπτει στο Γενικό Δικαστήριο την παράβαση πλειόνων άρθρων της Συνθήκης σχετικά με τον ανταγωνισμό, αναγνωρίζοντας ότι η εφαρμογή των άρθρων αυτών προϋποθέτει, στο πλαίσιο της υπό κρίση διαφοράς, τη δυνατότητα εφαρμογής του άρθρου 86, παράγραφος 1, ΕΚ.

85 Πάντως, στις σκέψεις 165 έως 171 της αναιρεσιβαλλομένης αποφάσεως, το Γενικό Δικαστήριο διαπίστωσε ότι το άρθρο 86, παράγραφος 1, ΕΚ δεν ήταν εφαρμοστέο. Δεδομένου ότι η UEFA δεν κατόρθωσε να θέσει υπό αμφισβήτηση το συμπέρασμα αυτό στο πλαίσιο της υπό κρίση αιτήσεως αναιρέσεως, ο τέταρτος λόγος αναιρέσεως είναι αλυσιτελής και, ως εκ τούτου, πρέπει να απορριφθεί.

Επί του πέμπτου λόγου αναιρέσεως, που αντλείται από πλάνες περί το δίκαιο στις οποίες υπέπεσε το Γενικό Δικαστήριο κατά την εφαρμογή των σχετικών με την ελευθερία παροχής υπηρεσιών και με την αρχή της αναλογικότητας διατάξεων της Συνθήκης

Επιχειρηματολογία των διαδίκων

86 Με το πρώτο σκέλος του πέμπτου λόγου αναιρέσεως, η UEFA υποστηρίζει ότι το Γενικό Δικαστήριο παραμόρφωσε το περιεχόμενο του λόγου ακυρώσεως τον οποίο αυτή είχε προβάλει και ο οποίος αφορούσε την ελευθερία παροχής υπηρεσιών, καθόσον αυτή είχε υποστηρίξει, ενώπιον του Γενικού

Δικαστηρίου, ότι, αφενός, τα ληφθέντα από το Ηνωμένο Βασίλειο μέτρα συνιστούσαν διάκριση εις βάρος των εγκατεστημένων σε άλλα κράτη μέλη τηλεοπτικών οργανισμών και ότι, αφετέρου, ο ορισμός του «εξουσιοδοτημένου τηλεοπτικού οργανισμού» κατά την έννοια της νομοθεσίας του Ηνωμένου Βασιλείου, ήταν υπερβολικά στενός για να είναι αναλογικός σε σχέση με τον σκοπό της νομοθεσίας αυτής. Πάντως, κατά την UEFA, το Γενικό Δικαστήριο θα έπρεπε να διαπιστώσει ότι τέτοια μέτρα ήσαν δυσανάλογα βάσει εκάστου εκ των δύο αυτών λόγων.

87 Στο πλαίσιο του δευτέρου σκέλους του πέμπτου λόγου αναιρέσεως, η UEFA υποστηρίζει ότι η εκ μέρους του Γενικού Δικαστηρίου ανάλυση είναι εσφαλμένη για τον λόγο ότι το Γενικό Δικαστήριο δέχθηκε –λόγω απλώς και μόνον του γεγονότος ότι η τελική φάση του Ευρωπαϊκού Πρωταθλήματος Ποδοσφαίρου μπορεί να θεωρηθεί ως μία και μοναδική εκδήλωση και ότι αποτελεί, στο σύνολό της, εκδήλωση μείζονος σημασίας– ότι ο σκοπός που συνίσταται στο να εξασφαλιστεί ευρεία πρόσβαση του κοινού στην τηλεοπτική μετάδοση της εκδηλώσεως αυτής δεν μπορούσε να επιτευχθεί προσηκόντως μέσω ενός λιγότερο επαχθούς περιορισμού από αυτόν που προκύπτει από τα ληφθέντα από το Ηνωμένο Βασίλειο μέτρα, όπως είναι ένας κατάλογος που περιέχει μόνον ορισμένους συγκεκριμένους αγώνες της τελικής φάσεως του Ευρωπαϊκού Πρωταθλήματος Ποδοσφαίρου.

88 Με το τρίτο σκέλος του ως άνω λόγου αναιρέσεως, η UEFA προβάλλει ότι, έστω και αν υποτεθεί ότι η τελική φάση του Ευρωπαϊκού Πρωταθλήματος Ποδοσφαίρου μπορεί να θεωρηθεί ως ενιαία εκδήλωση μείζονος σημασίας για την κοινωνία του Ηνωμένου Βασιλείου, η Επιτροπή όφειλε να προβεί σε εμπεριστατωμένη εξέταση της συμβατότητας των εν λόγω μέτρων προς τις διατάξεις της Συνθήκης περί ελεύθερης κυκλοφορίας των υπηρεσιών και περί ανταγωνισμού.

89 Κατά το Ηνωμένο Βασίλειο και την Επιτροπή, ο πέμπτος λόγος αναιρέσεως στερείται κάθε ερείσματος.

Εκτίμηση του Δικαστηρίου

90 Με το πρώτο σκέλος του πέμπτου λόγου αναιρέσεως που προέβαλε, η UEFA προσάπτει στο Γενικό Δικαστήριο, στην πραγματικότητα, παράβαση της υποχρεώσεως αιτιολογήσεως, για τον λόγο ότι αυτό δεν απάντησε στα επιχειρήματα τα οποία προβλήθηκαν ενώπιόν του και τα οποία αντλούνται από τον φερόμενο ως εισάγοντα δυσμενείς διακρίσεις χαρακτήρα των μέτρων που έλαβε το Ηνωμένο Βασίλειο και από τον υπερβολικά στενό ορισμό της έννοιας του εξουσιοδοτημένου τηλεοπτικού οργανισμού.

91 Συναφώς, από πάγια νομολογία του Δικαστηρίου προκύπτει ότι το Γενικό Δικαστήριο δεν υποχρεούται να εκθέτει αιτιολογία ακολουθούσα αναλυτικά έναν προς έναν όλους τους λόγους που προβάλλουν οι διάδικοι. Κατά συνέπεια, η αιτιολογία του Γενικού Δικαστηρίου μπορεί να συνάγεται εμμέσως, υπό την προϋπόθεση ότι επιτρέπει στους μεν ενδιαφερομένους να γνωρίζουν τους λόγους για τους οποίους το Γενικό Δικαστήριο δεν δέχθηκε τα επιχειρήματά τους, στο δε Δικαστήριο να διαθέτει επαρκή στοιχεία ώστε να ασκήσει τον έλεγχό του. Ειδικότερα, δεν εναπόκειται στο Γενικό Δικαστήριο να απαντά στα προβληθέντα από έναν διάδικο επιχειρήματα τα οποία δεν είναι αρκούντως σαφή και ακριβή, στο μέτρο που αυτά δεν αποτελούν αντικείμενο καμίας άλλης ιδιαίτερης διασαφηνίσεως και δεν συνοδεύονται από ειδική επιχειρηματολογία που να τα τεκμηριώνει (βλ., υπό το πνεύμα αυτό, αποφάσεις της 9ης Σεπτεμβρίου 2008, C-120/06 P και C-121/06 P, FIAMM κ.λπ. κατά Συμβουλίου και Επιτροπής, Συλλογή 2008, σ. I-6513, σκέψεις 91 και 96, καθώς και της 5ης Ιουλίου 2011, C-263/09 P, Edwin κατά ΓΕΕΑ, Συλλογή 2011, σ. I-5853, σκέψη 64).

92 Όσον αφορά το επιχείρημα που αντλείται από τον φερόμενο ως εισάγοντα δυσμενείς διακρίσεις χαρακτήρα της νομοθεσίας του Ηνωμένου Βασιλείου, πρέπει να υπομνησθεί ότι, στις σκέψεις 148 και 149 της αναιρεσιβαλλομένης αποφάσεως, το Γενικό Δικαστήριο αναγνώρισε, αφενός, ότι η νομοθεσία αυτή συνιστούσε περιορισμό της ελεύθερης παροχής υπηρεσιών για τον λόγο ότι, στην πράξη, είναι πιθανότερο το ότι ένας τηλεοπτικός οργανισμός, ο οποίος εκμεταλλεύεται τηλεοπτικό σταθμό ελεύθερης προσβάσεως και ο οποίος είναι εγκατεστημένος «κατά πάσα πιθανότητα σ' αυτό το κράτος μέλος», πρόκειται να μεταδώσει το σύνολο των αγώνων της τελικής φάσεως του

Ευρωπαϊκού Πρωταθλήματος Ποδοσφαίρου ουσιαστικά κατ' αποκλειστικότητα και όχι ένας ανταγωνιστής εγκατεστημένος σε ένα άλλο κράτος μέλος. Αφετέρου, το Γενικό Δικαστήριο αποσαφήνισε ότι ένας τέτοιος περιορισμός μπορούσε να δικαιολογηθεί εφόσον σκοπούσε στην προστασία του δικαιώματος στην ενημέρωση και στη διασφάλιση ευρείας πρόσβασης του κοινού στις τηλεοπτικές μεταδόσεις, εθνικών ή όχι, εκδηλώσεων μείζονος σημασίας για την κοινωνία.

93 Βάσει αυτού του σκεπτικού, το Γενικό Δικαστήριο παρέθεσε επαρκή αιτιολογία, έστω και αν αυτή συνάγεται εμμέσως, η οποία παρέχει τη δυνατότητα στη μεν UEFA να γνωρίζει τους λόγους για τους οποίους το Γενικό Δικαστήριο δεν δέχθηκε την επιχειρηματολογία της, στο δε Δικαστήριο να ασκήσει τον έλεγχό του.

94 Όσον αφορά το επιχείρημα σχετικά με τον φερόμενο ως στενό ορισμό της έννοιας του εξουσιοδοτημένου τηλεοπτικού οργανισμού, πρέπει να επισημανθεί ότι το εν λόγω επιχείρημα εξετάστηκε σε ένα μόνο σημείο του εισαγωγικού δικογράφου, το οποίο περιλαμβάνει συνολικώς 176 σημεία. Επιπλέον, το επιχείρημα αυτό στηριζόταν αποκλειστικώς στην εκτίμηση ότι ο εν λόγω ορισμός είναι σαφώς πιο στενός από αυτόν που υιοθετήθηκε από τα άλλα κράτη μέλη και ότι, στην πράξη, περιορίζει τον αριθμό των οργανισμών οι οποίοι έχουν τη δυνατότητα να εκπληρώσουν τις απαιτούμενες προϋποθέσεις σε μόνον τρεις οργανισμούς. Τέλος, με το υπόμνημά της απαντήσεως, η UEFA περιορίστηκε στο να αναπτύξει το εν λόγω επιχείρημα σε δύο συνοπτικές φράσεις.

95 Κατά συνέπεια, λαμβανομένου υπόψη του γεγονότος ότι το εν λόγω επιχείρημα δεν αποτέλεσε αντικείμενο καμίας ιδιαίτερης διασαφηνίσεως στα υπομνήματα που υποβλήθηκαν στο Γενικό Δικαστήριο, το τελευταίο δεν ήταν υποχρεωμένο να απαντήσει στο εν λόγω επιχείρημα.

96 Όσον αφορά το δεύτερο σκέλος του πέμπτου λόγου αναιρέσεως, πρέπει να επισημανθεί, εκ προοιμίου, ότι αυτό στηρίζεται σε εσφαλμένη ερμηνεία της σκέψεως 152 της αναιρεσιβαλλομένης αποφάσεως. Συγκεκριμένα, με τη σκέψη αυτή, το Γενικό Δικαστήριο δεν στηρίχθηκε στο τεκμήριο ότι ο σκοπός που συνίσταται στην εξασφάλιση ευρείας πρόσβασης του κοινού στην τηλεοπτική μετάδοση μιας ενιαίας εκδήλωσης μείζονος σημασίας δεν μπορούσε να επιτευχθεί προσηκόντως μέσω ενός λιγότερο επαχθούς περιορισμού. Το Γενικό Δικαστήριο απέρριψε τον προβληθέντα από την UEFA λόγο ακυρώσεως ως στηριζόμενο σε εσφαλμένη μείζονα πρόταση συλλογισμού, διότι αυτός αντλείτο από το ότι τα μέτρα που έλαβε το Ηνωμένο Βασίλειο δεν ήσαν αναλογικά στο μέτρο που οι αγώνες «μη εξαιρετικού ενδιαφέροντος» της τελικής φάσεως του Ευρωπαϊκού Πρωταθλήματος Ποδοσφαίρου δεν ήσαν μείζονος σημασίας. Πάντως, το Γενικό Δικαστήριο βασίμως απεφάνθη ακολουθώντας αυτό το σκεπτικό, εφόσον είχε συναγάγει, στις σκέψεις 123 έως 141 της αναιρεσιβαλλομένης αποφάσεως, ότι η τελική φάση του Ευρωπαϊκού Πρωταθλήματος Ποδοσφαίρου, στο σύνολό της και περιλαμβανομένων, ως εκ τούτου, των αγώνων «μη εξαιρετικού ενδιαφέροντος», μπορούσε να θεωρηθεί ως έχουσα μείζονα σημασία για την κοινωνία του Ηνωμένου Βασιλείου.

97 Τέλος, ως προς το τρίτο σκέλος του ως άνω λόγου αναιρέσεως, από τη σκέψη 19 της παρούσας αποφάσεως προκύπτει ότι εναπόκειται στην Επιτροπή να διεξαγάγει εξέταση περιοριζόμενη στην αναζήτηση προδήλων πλανών εκτιμήσεως στις οποίες υπέπεσαν τα κράτη μέλη κατά τον χρόνο της καταρτίσεως των εθνικών καταλόγων των εκδηλώσεων μείζονος σημασίας.

98 Κατόπιν των ανωτέρω σκέψεων, ο πέμπτος λόγος αναιρέσεως πρέπει να απορριφθεί στο σύνολό του ως αβάσιμος.

Επί του έκτου λόγου αναιρέσεως, που αντλείται από πλάνες περί το δίκαιο στις οποίες υπέπεσε το Γενικό Δικαστήριο ως προς τις συναρτώμενες με το δικαίωμα ιδιοκτησίας συνέπειες

Επιχειρηματολογία των διαδίκων

99 Κατά την UEFA, το Γενικό Δικαστήριο υπέπεσε σε πλάνη περί το δίκαιο εκτιμώντας, αφενός, ότι το γεγονός και μόνο ότι η τελική φάση του Ευρωπαϊκού Πρωταθλήματος Ποδοσφαίρου μπορεί να θεωρηθεί ως μία και μοναδική εκδήλωση μείζονος σημασίας αρκεί ώστε η παρέμβαση στα δικαιώματα ιδιοκτησίας της εν λόγω ενώσεως, όσον αφορά καθέναν από τους διαφόρους αγώνες της εν λόγω διοργανώσεως, να θεωρηθεί ως, κατά λογική συνέπεια, αναλογική. Αφετέρου, κατά την UEFA, το Γενικό Δικαστήριο υπέπεσε σε μια σημαντικότερη πλάνη παραλείποντας να αξιολογήσει το εύρος των περιορισμών που επιβλήθηκαν στα δικαιώματα ιδιοκτησίας της UEFA, πράγμα το οποίο το εμπόδισε να προβεί στην προσήκουσα ανάλυση του ζητήματος αν τα μειονεκτήματα τα οποία προκλήθηκαν από τα μέτρα που έλαβε το Ηνωμένο Βασίλειο ήσαν ή όχι αναλογικά σε σχέση με τους επιδιωκόμενους σκοπούς.

100 Το Ηνωμένο Βασίλειο και η Επιτροπή αμφισβητούν τη βασιμότητα του ως άνω λόγου αναιρέσεως.

Εκτίμηση του Δικαστηρίου

101 Κατά το άρθρο 17, παράγραφος 1, του Χάρτη των Θεμελιωδών Δικαιωμάτων της Ευρωπαϊκής Ένωσης, κάθε πρόσωπο δικαιούται να είναι κύριος των νομίμως κτηθέντων αγαθών του, να τα χρησιμοποιεί, να τα διαθέτει και να τα κληροδοτεί. Ωστόσο, η χρήση των αγαθών μπορεί να υπόκειται σε περιορισμούς από τον νόμο, εφόσον αυτό είναι αναγκαίο προς το γενικό συμφέρον.

102 Συναφώς, από τις εκτιμήσεις που εκτέθηκαν στις σκέψεις 10, 20 και 21 της παρούσας αποφάσεως προκύπτει, αφενός, ότι η προσβολή του δικαιώματος ιδιοκτησίας της UEFA απορρέει ήδη από το άρθρο 3α της οδηγίας 85/552 και ότι η προσβολή αυτή μπορεί, καταρχήν, να δικαιολογηθεί από τον σκοπό της προστασίας του δικαιώματος στην ενημέρωση και της εξασφαλίσεως ευρείας πρόσβασης του κοινού στις τηλεοπτικές μεταδόσεις εκδηλώσεων μείζονος σημασίας. Αφετέρου, δεδομένου ότι το σύνολο των αγώνων της τελικής φάσεως του Ευρωπαϊκού Πρωταθλήματος Ποδοσφαίρου έχει βασίμως προσδιορισθεί, εκ μέρους του Ηνωμένου Βασιλείου, ως εκδήλωση μείζονος σημασίας, η Επιτροπή όφειλε να εξετάσει μόνον εκείνες τις συνέπειες του προσδιορισμού αυτού επί του δικαιώματος ιδιοκτησίας της UEFA, οι οποίες έβαιναν πέραν αυτών που συνδέονται αναπόσπαστα με την καταχώριση της εν λόγω εκδηλώσεως στον κατάλογο των εκδηλώσεων που έχουν αποτελέσει αντικείμενο προσδιορισμού εκ μέρους των εν λόγω αρχών.

103 Πάντως, οι μόνοι ισχυρισμοί της UEFA σχετικά με την ύπαρξη τέτοιων αποτελεσμάτων αντλούνται από το γεγονός ότι οι δυνητικοί αγοραστές στο πλαίσιο του πλειστηριασμού για τα σχετικά δικαιώματα τηλεοπτικής μεταδόσεως, ήτοι το BBC και η ITV, επρόκειτο να σχηματίσουν συμμαχία και να υποβάλουν κοινή προσφορά. Ωστόσο, από το εισαγωγικό δικόγραφο που κατατέθηκε στο Γενικό Δικαστήριο προκύπτει ότι τέτοιο επιχείρημα δεν προβλήθηκε ενώπιον του Γενικού Δικαστηρίου. Επομένως, υπό το πρίσμα της νομολογίας που υπομνήσθηκε στη σκέψη 76 της παρούσας αποφάσεως, η UEFA δεν μπορεί να επικαλείται το επιχείρημα αυτό στο πλαίσιο της υπό κρίση αιτήσεως αναιρέσεως.

104 Υπό τις συνθήκες αυτές, ο έκτος λόγος αναιρέσεως πρέπει να απορριφθεί.

Επί του εβδόμου λόγου αναιρέσεως, που αντλείται από πλάνες περί το δίκαιο όσον αφορά την αιτιολογία της επίδικης αποφάσεως

Επιχειρηματολογία των διαδίκων

105 Η UEFA υποστηρίζει ότι το Γενικό Δικαστήριο υπέπεσε σε πλάνη περί το δίκαιο καθόσον δεν απαίτησε από την Επιτροπή να τηρήσει το απαιτούμενο επίπεδο αιτιολογίας υπό το πρίσμα καθενός από τους έξι ουσιαστικούς λόγους αναιρέσεως, οι οποίοι προβάλλονται με την αίτηση αναιρέσεως. Κατά την UEFA, η επίδικη απόφαση της Επιτροπής θα έπρεπε να ακυρωθεί, ευθύς εξαρχής, καθόσον δεν περιέχει επαρκή αιτιολογία όσον αφορά τον χαρακτηρισμό της τελικής φάσεως του Ευρωπαϊκού Πρωταθλήματος Ποδοσφαίρου ως εκδήλωσης μείζονος σημασίας. Εν συνεχεία, η αιτιολογία της ως άνω αποφάσεως είναι, επίσης, πλημμελής όσον αφορά το προκληθέν πρόσκομμα για την ελεύθερη παροχή υπηρεσιών, για τον ελεύθερο ανταγωνισμό και για το δικαίωμα ιδιοκτησίας της UEFA. Τέλος, κατά την UEFA, δεν ήταν ενδεδειγμένο να στηριχθεί το Γενικό Δικαστήριο στην προβαλλόμενη προνομιακή θέση, στην οποία βρίσκεται η τελευταία λόγω της ιδιότητάς της ως κάτοχος των σχετικών δικαιωμάτων, προκειμένου να προσδιορίσει αν η αιτιολογία την οποία παρέθεσε η Επιτροπή ήταν επαρκής.

106 Κατά το Ηνωμένο Βασίλειο και την Επιτροπή, ο έβδομος λόγος αναιρέσεως στερείται ερείσματος.

Εκτίμηση του Δικαστηρίου

107 Από πάγια νομολογία του Δικαστηρίου προκύπτει ότι η επιβαλλόμενη από το άρθρο 253 ΕΚ αιτιολογία πρέπει να είναι προσαρμοσμένη στη φύση της οικείας πράξεως και να επιτρέπει να διαφανεί κατά τρόπο σαφή και μη διφορούμενο η συλλογιστική του θεσμικού οργάνου που εξέδωσε την πράξη, ούτως ώστε οι ενδιαφερόμενοι να γνωρίζουν τους λόγους που δικαιολογούν τη λήψη του μέτρου και το αρμόδιο δικαιοδοτικό όργανο να ασκεί τον έλεγχό του. Η υποχρέωση αιτιολογήσεως πρέπει να εκτιμάται αναλόγως των περιστάσεων της συγκεκριμένης περιπτώσεως, ιδίως του περιεχομένου της πράξεως, της φύσεως των προβαλλομένων λόγων και του συμφέροντος που έχουν ενδεχομένως στην παροχή διευκρινίσεων οι αποδέκτες της πράξεως ή άλλα πρόσωπα τα οποία η πράξη αφορά άμεσα και ατομικά. Η αιτιολογία δεν απαιτείται να διασαφηνίζει όλα τα ουσιώδη πραγματικά και νομικά στοιχεία, καθόσον το ζήτημα αν η αιτιολογία μιας πράξεως ικανοποιεί τις απαιτήσεις του εν λόγω άρθρου 253 ΕΚ πρέπει να εκτιμάται όχι μόνο βάσει του περιεχομένου της, αλλά και του πλαισίου στο οποίο εντάσσεται καθώς και του συνόλου των κανόνων δικαίου που διέπουν το σχετικό θέμα (προπαρατεθείσα απόφαση Bertelsmann και Sony Corporation of America κατά Impala, σκέψη 166 και εκεί παρατιθέμενη νομολογία).

108 Εξάλλου, από τη νομολογία προκύπτει, επίσης, ότι, όταν η έκδοση της οικείας πράξεως εντάσσεται σε πλαίσιο το οποίο γνωρίζουν καλώς οι ενδιαφερόμενοι, η εν λόγω πράξη μπορεί να αιτιολογείται συνοπτικώς (βλ., υπό το πνεύμα αυτό, απόφαση της 26ης Ιουνίου 2012, C-335/09 P, Πολωνία κατά Επιτροπής, σκέψη 152 και εκεί παρατιθέμενη νομολογία).

109 Όσον αφορά τις αποφάσεις που ελήφθησαν δυνάμει του άρθρου 3α, παράγραφος 2, της οδηγίας 89/552, πρέπει να υπομνησθεί, αφενός, ότι η Επιτροπή, εκδίδοντας τις εν λόγω αποφάσεις, δεν ασκεί ιδία εξουσία λήψεως αποφάσεων, αλλά εξουσία ελέγχου, η οποία, επιπλέον, είναι μειωμένη και περιορίζεται στην αναζήτηση προδήλων πλανών εκτιμήσεως στις οποίες υπέπεσαν τα κράτη μέλη κατά τον χρόνο του προσδιορισμού των εκδηλώσεων μείζονος σημασίας (βλ. σκέψεις 12 και 19 της παρούσας αποφάσεως). Επομένως, οι εν λόγω αποφάσεις πρέπει να ερμηνευθούν υπό το πρίσμα των κοινοποιηθέντων εθνικών μέτρων.

110 Αφετέρου, πρέπει να επισημανθεί ότι τέτοιες αποφάσεις αφορούν, εκτός από το κράτος μέλος που τις κοινοποιεί στην Επιτροπή, ιδίως τους τηλεοπτικούς οργανισμούς που εκμεταλλεύονται τηλεοπτικούς σταθμούς στο εν λόγω κράτος και τους κατόχους αποκλειστικών δικαιωμάτων μεταδόσεως όσον

αφορά τις σχετικές εκδηλώσεις. Πάντως, δεν μπορεί να αμφισβητηθεί ότι αυτοί οι κύριοι ενδιαφερόμενοι έχουν εμπεριστατωμένες γνώσεις όσον αφορά το πλαίσιο εντός του οποίου εκδόθηκαν οι εν λόγω αποφάσεις, εφόσον, τουλάχιστον προκειμένου να προβούν σε διαπραγμάτευση σχετικά με την τιμή αποκτήσεως των εν λόγω δικαιωμάτων, αυτοί θεωρούνται ότι είναι εν γνώσει όλων των στοιχείων που επηρεάζουν αισθητά την αξία τους και, ιδίως, του ενδιαφέροντος που παρουσιάζει η εν λόγω εκδήλωση για το κοινό του οικείου κράτους μέλους.

111 Υπό τις συνθήκες αυτές, μια απόφαση της Επιτροπής η οποία εκδόθηκε δυνάμει του άρθρου 3α, παράγραφος 2, της οδηγίας 89/552 μπορεί να αιτιολογείται συνοπτικώς. Ειδικότερα, η Επιτροπή έχει τη δυνατότητα να παραθέτει μόνο συνοπτικούς λόγους για τους οποίους θεώρησε ότι μια εκδήλωση είναι εκδήλωση μείζονος σημασίας. Επιπλέον, από τις εκτιμήσεις που εκτέθηκαν στις σκέψεις 20 και 21 της παρούσας αποφάσεως προκύπτει ότι η αιτιολογία σχετικά με τη συμβατότητα των μέτρων, τα οποία έλαβε το Ηνωμένο Βασίλειο, προς τους σχετικούς με την ελεύθερη κυκλοφορία των υπηρεσιών, με τον ελεύθερο ανταγωνισμό και με το δικαίωμα ιδιοκτησίας κανόνες μπορεί να συνάγεται εμμέσως. Ακριβέστερα, όταν τα αποτελέσματα επί της ελεύθερης κυκλοφορίας των υπηρεσιών, επί του ελεύθερου ανταγωνισμού και επί του δικαιώματος ιδιοκτησίας δεν βαίνουν πέραν των αποτελεσμάτων που συνδέονται αναπόσπαστα με την καταχώριση της σχετικής εκδηλώσεως στον προβλεπόμενο από το άρθρο 3α, παράγραφος 1, της οδηγίας 89/552 κατάλογο, ένα τέτοιο συμπέρασμα δεν χρήζει, καταρχήν, ειδικής αιτιολογίας.

112 Εν προκειμένω, πρέπει να επισημανθεί ότι στις αιτιολογικές σκέψεις 5, 6 και 18 της επίδικης αποφάσεως εκτίθενται οι λόγοι για τους οποίους η Επιτροπή εκτίμησε ότι το σύνολο των αγώνων που αποτελούν μέρος της τελικής φάσεως του Ευρωπαϊκού Πρωταθλήματος Ποδοσφαίρου μπορούσε να θεωρηθεί ως εκδήλωση μείζονος σημασίας. Έτσι, η αιτιολογική σκέψη 6 αναφέρει, μεταξύ άλλων, ότι η εκδήλωση αυτή έχει ιδιαίτερη απήχηση στο Ηνωμένο Βασίλειο, δεδομένου ότι είναι ιδιαίτερα δημοφιλής στο ευρύ κοινό και όχι μόνον στους τηλεθεατές που παρακολουθούν τακτικά αθλητικές εκδηλώσεις στην τηλεόραση. Επιπλέον, η διαπίστωση αυτή αποσαφηνίζεται με την αιτιολογική σκέψη 18, από την οποία προκύπτει ότι η εν λόγω εκδήλωση μετεδίδετο κατά παράδοση δωρεάν από τηλεοπτικούς σταθμούς ελεύθερης προσβάσεως και ότι η εν λόγω εκδήλωση, αυτή καθαυτήν, είχε υψηλή τηλεθέαση.

113 Υπό το πρίσμα των προεκτεθέντων, το Γενικό Δικαστήριο δεν υπέπεσε σε καμία πλάνη περί το δίκαιο ως εκ του ότι εκτίμησε ότι η επίδικη απόφαση περιείχε τις αναγκαίες πληροφορίες που παρείχαν τη δυνατότητα, αφενός, στην UEFA να γνωρίζει τους λόγους για τους οποίους η Επιτροπή είχε καταλήξει στο συμπέρασμα ότι το σύνολο των αγώνων που αποτελούν μέρος της τελικής φάσεως του Ευρωπαϊκού Πρωταθλήματος Ποδοσφαίρου μπορούσε να θεωρηθεί ως εκδήλωση μείζονος σημασίας και, αφετέρου, στο Γενικό Δικαστήριο να ασκήσει τον έλεγχό του ως προς τη βασιμότητα του εν λόγω συμπεράσματος.

114 Όσον αφορά τις λοιπές πτυχές της αιτιολογίας της επίδικης αποφάσεως, κανένα στοιχείο δεν καταδεικνύει, στην υπό κρίση υπόθεση, ότι τα αποτελέσματα επί της ελεύθερης κυκλοφορίας των υπηρεσιών και επί του ελεύθερου ανταγωνισμού βαίνουν πέραν των αποτελεσμάτων που συνδέονται αναπόσπαστα με την καταχώριση της τελικής φάσεως του Ευρωπαϊκού Πρωταθλήματος Ποδοσφαίρου στον κατάλογο των εκδηλώσεων μείζονος σημασίας. Όσον αφορά την προβαλλόμενη προσβολή του δικαιώματος ιδιοκτησίας, η οποία είναι ευρύτερη της προκύπτουσας από την εν λόγω καταχώριση και μόνον, πρέπει να υπομνησθεί ότι ένα τέτοιο επιχείρημα προβλήθηκε, εκ μέρους της UEFA, μόνον ενώπιον του Δικαστηρίου.

115 Κατόπιν των ανωτέρω σκέψεων, ο έβδομος λόγος αναιρέσεως πρέπει να απορριφθεί ως αβάσιμος.

116 Δεδομένου ότι κανένας από τους επτά λόγους αναιρέσεως τους οποίους προέβαλε η UEFA προς στήριξη της αιτήσεώς της αναιρέσεως δεν μπορεί να γίνει δεκτός, η εν λόγω αίτηση αναιρέσεως πρέπει να απορριφθεί στο σύνολό της ως εν μέρει απαράδεκτη και εν μέρει αβάσιμη.

Επί των δικαστικών εξόδων

117 Δυνάμει του άρθρου 184, παράγραφος 2, του Κανονισμού Διαδικασίας, όταν η αίτηση αναιρέσεως είναι αβάσιμη, το Δικαστήριο αποφαίνεται επί των εξόδων. Κατά το άρθρο 138, παράγραφος 1, του Κανονισμού Διαδικασίας, που εφαρμόζεται στην αναιρετική δίκη δυνάμει του άρθρου 184, παράγραφος 1, του κανονισμού αυτού, ο ηττηθείς διάδικος καταδικάζεται στα δικαστικά έξοδα, εφόσον υπάρχει σχετικό αίτημα του νικήσαντος διαδίκου. Δεδομένου ότι η UEFA ηττήθηκε, πρέπει να καταδικασθεί στα δικαστικά έξοδα της παρούσας διαδικασίας, σύμφωνα με το σχετικό αίτημα της Επιτροπής.

Για τους λόγους αυτούς, το Δικαστήριο (τρίτο τμήμα) αποφασίζει:

1) Απορρίπτει την αίτηση αναιρέσεως.

2) Καταδικάζει την Union des associations européennes de football (UEFA) στα δικαστικά έξοδα.

(υπογραφές)